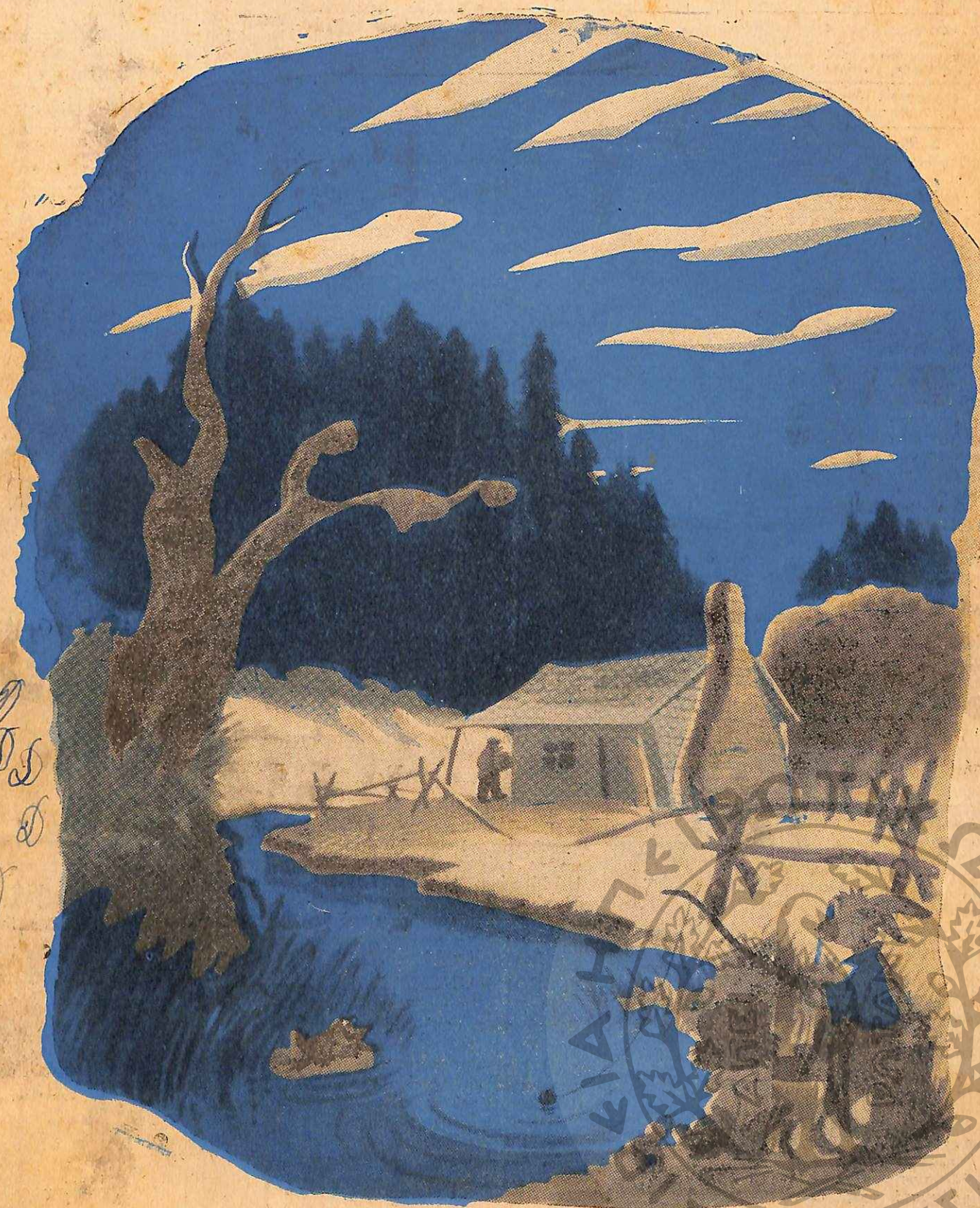

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

*Ιδρυτής - διευθυντής 1879—1895 Ν. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, — 1895 — 1950 ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ. — Βραβεῖο Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

ΑΘΗΝΑΙ, 25 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1957

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Έτος ίδρύσεως 1879
Έκδοτικός Οίκος «Διγενής»
ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 18
ΤΗΛΕΦ. 29.119

Διευθυντής: ΕΥΑ ΚΥΡΙΑΚΟΥ,
Όλμπιας, 18. — Υπεύθυνος
Τυπογραφείου: ΦΩΤ. ΛΑΝΤΑΣ
όδου Στάση Γεροδήμου αρ. 20

Κυκλοφορεί κάθε Παρασκευή
Τιμή τεύχους Δρχ. 3

Συνδρομαί έσωτερικού:
Έτησια Δρ. 150. Έξάμ. Δρ. 75
Συνδρομαί έξωτερικού:
Έτησια £ 4 — \$ 12

Τύποις: ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΟΡ-
ΓΑΝΙΣΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ Ε.Ε.
Καρόρη 11. Τηλ. 31-156

Τά... άλογοπαίγνια του 'Ανανία

Με φώναζε προχτές ή κυρά Διάπλασι για να μου
κάνη μερικές συστάσεις.

— Άκουσε, 'Ανανία, παιδί μου...
— Άρχισε να μου λέει. «'Ανανία, παιδί μου...» Έ-
τσι με έλεγε ή παλιά Διάπλασι, μά αυτή, ή σημερι-
νή, ή νέα Διάπλασι, είναι τουλάχιστον... έγγονή μου!
— Άς είναι. Με ξανάκανε για μία στιγμή παιδί και
μ' ανάγκασε να σκύψω πειθήνιος τὸ κεφάλι, σάν μα-
θητής του... Γηροκομείου.

— Καιρός να βάλης λίγο νερό στο κρασί σου, συ-
νέχισε ή κυρά Διάπλασι. Κοντεύεις να μάς πουντιά-
σης με τὰ άλογοπαίγνια σου. Φρόντισε να τὰ ζεστά-
νης και λιγάκι. Γιατί μην ξεχνάς ότι έχουμε χειμώ-
να, έρχονται κρύα, παγωνιές... Τώρα έχουμε Γενάρη,
έρχεται από κοντά ο Φλεβάρης, ή 'Αποκριά, τὰ με-
γάλα κρύα...

— Για την Αποκριά έχω τὸ σχέδιό μου, τής απο-
κρίθηκα σεμνά-σεμνά.

— Και σάν τί σκέπτεσαι να κάνης την αποκριά,
'Ανανία;

— Μά τι άλλο; Νά... αποκρυώσω τὰ «άλογοπαί-
γνια» μου.

Και ή κυρά Διάπλασι έπεσε νύκ άουτ στο κρεβά-
τι μέ... αποκρυοπαγήματα.

ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΝΕΝΚΟΤΑ

ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΧΑΡΑΚΑ

Ο καθηγητής των μαθηματικῶν στὸν

Γκρέκο:
— Γράψε παιδί μου, Γκρέκο, τρία εἰς τὸ

τετράγωνον να δῶ ἂν τὸ ξέρης.

Ο Γκρέκο πού είναι άφηρημένος:
— Άδύνατον κύριε καθηγητά, δὲν έχω

γνώμονα. ΠΥΡΙΝΟ Ζ

ΗΤΑΝ ΑΣΣΟΣ

Στους διαγωνισμούς κατὰ τὸ μάθημα τής

ιστορίας, πέφτει ή έρώτησις:
«Τί γνωρίζετε περὶ 'Αλεξάνδρου τοῦ Μα-
κεδόνα;»

Σέ δυὸ λεπτά ο Κρητικός τελείωσε και

βγήκε έξω.
Σέ λίγο ὅταν τελείωσαν και τ' άλλα παι-
διά τὸν πλησιάζει ο φίλος του «Πύρινο Ζ»

και τὸν ρωτά:
— Μά τί έγραψες και τελείωσες τόσο γρή-
γορα;

Κι' ο Κρητικός άπαντά:
— Άπλουστάτα καμμένε. Μιά και μάς

ρωτοῦσε τί γνωρίζουμε περὶ 'Αλεξάνδρου,
τοῦ άπάντησα ΟΛΑ! ΠΥΡΙΝΟ Ζ

Ο μύθος μου... ΚΙ' ΕΓΩ

Α ΠΟ πριν έρχινε ένα χαλά-
ζι χοντρό σάν τὸ... μύτο
μου. Και τώρα πού σὰς
γράφω, έχει εξαστερώσει ο ούρα-
νός. Έχει θγάλει μάστιγα και μιά
λιακάδα, χαρά Θεοῦ! Παράξενος
πού είναι κι αὐτός ο άπτικός ού-
ρανός... Έκει πού κλαίει, την ἴ-
δια ὥρα και γελάει. Τὸ τέλος
του είναι ή καλύτερη και ή ταχύ-
τερη περιστροφική σκηνή θεάτρου.
'Αλλάζει σκηνοθεσία από τή μιά
στιγμή ως την άλλη, τύφλα να
έχη μπροστά του ο καλύτερος σκη-
νοθέτης κινηματογράφου...

Μ' ΑΥΤΗ την ευκαιρία θυμήθη-
κα κι ένα χαρακτηριστικό ανέκδο-
το, πού τὸ έχω άκούσει εδώ και πολ-
λά χρόνια, και πού δείχνει, με ὀ-
λη του την υπερβολή, τὸ εὐμετά-
θλητο τοῦ άπτικού ούρανου. Στὴ
λεωφόρο Συγγρού κατεβαίνουν
δυὸ άνθρωποι, ο ένας από τή μιά
μεριά κι ο άλλος από την άλλη.
Κι ἐνῶ από τή μιά πλευρά τοῦ
δρόμου θρέχει με τὸ τουλούμι,
από την άλλη έχει... λιακάδα κα-
λοκαιριάτικη. Κάποια ὥρα χρειά-
ζονται οἱ δυὸ ἄνθρωποι ν' αλλά-
ξουν κατεύθυνσι. Έκεῖνος πού εσ-
δίζει δεξιά να περάσει άριστερά
και ο άλλος αντίστροφως. «Θά
γλυτώσω απ' τή θροχή», συλλογι-
ζεται ο μουσκεμένος. «Τώρα θά
γίνω μουσκεμάς...», μεμολογεί ο
άλλος, ο στεγνός. Και αλλάζουν
κατεύθυνσι. «Ε, λοιπόν, θά τὸ πι-
στέψτε; Μόλις περνάει ο στεγνός
στὴ θροχρή περιοχή, σταματάει ή
θροχή και θγαίνει... λιακάδα. Και
μόλις ο μουσκεμένος έρίσκει στη
στεγνή περιοχή, εσπάζει καταγύλ-
δα... Μόνο μην άκούση αὐτὴν τὴν
ιστορία ο 'Ανανίας και πεί ότι
καταπατῶ τὰ χωράφια του. Πάν-
τως ἐγὼ τὴν έχω άκούσει πριν...
γεννηθῇ ο 'Ανανίας, ο ὅποιος, με-
ταξύ μας, δὲν έκλεισε ακόμα τὰ...
έκατό!

ΚΑΙ έπειδὴ ο λόγος περὶ τοῦ
'Ανανία και περὶ τής ηλικίας του,
έχουμε τὸν Έκτορα, τὸ καλὸ παι-
δί τοῦ γραφείου, πού μου έλεγε
τὶς προάλλες: «Ξέρεις, κύριε Πε-
λεκάνε, πὼς τὰ Διαπλάσώπουλα με
παίρνουν για τὸν 'Ανανία;» Δὲν
ξέρω ἂν αὐτὸ τὸ έλεγε με παρά-
πονο ή μήπως κατὰ θάθος ἦταν
εὐχαριστημένος για τὴν τιμὴ —
έτσι και παρεξηγημένη — πού τοῦ
γινόταν. Έδῶ πού τὰ λέμε, είναι
ο καμμενούλης ψηλοτέλεας, κι ἂ-

δύνατος, σέ
γνώς, σά
στέκα. Για
να εἶσαι ο
'Ανανίας,
πού εἶπα
για να τὸν
...παρηγορή-
σω, τὸ θρί-
σκω λίγο
δύσκολο...
'Ετσι θά ἔ-
πρεπε να ἦ-
ταν ο 'Ανα-
νίας πριν...
80 χρόνια.

ΠΕΛΕΚΑΝΟΣ

— Τὴν
περασ μὲν ή
τρίτη έγινε
στὰ γραφεῖα
τῆς «Διαπλά-
σεως» ή πρώ-
τη συνεδρία-
σις τῆς συν-
τακτικῆς ἐπι-
τροπῆς τῶν
Διαπλάσ-
σῶν πού
δημιούργη-
θηκε με σκο-
πὸ να ὑπο-
δεικνύη στὴν
Σύνταξι τῆς
Διαπλάσεως

τὰ θέματα πού ενδιαφέρουν περισσότερο
τὰ παιδιά και ταυτοχρόνως να άποκτή-
σουν μιά δημοσιογραφική γνώσι. Η ἐπι-
τροπή αὐτή δὲν θά έχη μονιμότητα αλλά
θά αλλάζη κάθε δυὸ μήνες. Πῆραν μέρος
οἱ 'Αθηναῖος, Ροδινῶν Κρούσος, Κύπρι-
ος, Στραβόξυλο, Όλυμπιονίκης, Στέφα-
νος 'Απτικός, Λέμυ Κόσιον και Σωκρά-
της.

— Από τὸ προηγούμενο τεύχος τῆς ή
Διάπλάσεως έκανε μιά μεγάλη προσπάθεια
στο χαρτί και στο τυπογραφείο. Δηλαδή
ή προσπάθεια τῆς Διαπλάσεως είναι ά-
ποτέλεσμα τῆς δικῆς σας προσπάθειας.
Γι' αὐτὸ τὰ συγχαρητήρια ανήκουν και
στοὺς δυὸ.

— Πὼς σὰς φάνηκε ο Δαυῖδ Κρόκετ;
'Εγὼ σὰς εξομολογοῦμαι ότι συγχίζομαι
με τὰ μπάμ-μπούμ. Κι' ὕστερα οἱ κο-
πέλλες δὲν φαντάζομαι να συγκινούνται
από τίς πιστόλες. Κάτι πῆγα να πῶ
στον 'Αρχισυντάκτη αλλά εκείνος μ' έκο-
ψε λέγοντάς μου ότι σκέπτεται να καθιε-
ρώσει ειδική σελίδα για τὰ κορίτσια. Για
να δοῦμε.

— Ξέρετε ποιός είναι ο δυναμικώτερος
Διαπλάσσιος Σύλλογος; Η «Πνευματική
Χαραυγή» τῆς 'Αλεξανδρουπόλεως. Έντε-
λώς τυχῶς πῆρε προχτές τὸ μάτι μου τὰ
γράμματά τους. Τί να σὰς πῶ. Ο ἐν-

Εδῶ Διαπλάσους!

βουσιασμός τους για τὴ Διάπλασι και ή
ένεργητικότητά τους μου έκαναν εντύπω-
σι. Τόση εντύπωσι πού θάθελα να τοὺς
στείλω ἕναν ιδιαίτερο χαιρετισμὸ απ' αὐ-
τὴν ἐδῶ τὴ στήλη.

— Στὶς 14 τοῦ μηνὸς έφθασε στὰ
γραφεία τῆς Διαπλάσεως ἕνα γράμμα ά-
πό τὸν Πανταχού Παρόντα. Διαβάστε κι
έσεις ἕνα άπόσπασμά του και πέστε μου
ἂν δὲν τοῦ άξίζει ἕνα μεγάλο εὖγε:
«... Τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων
πῆγα εἰς τὸ πρακτορεῖο, αγοράσα πέντε
τεύχη από τὸ 9ο, πῆγα στο χωριὸ Κ...
και τὰ έμοίρασα σέ πέντε οἰκογένειες.
Χθὲς έλαβα γράμμα τους ὅπου με ευχαρι-
στοῦσαν διότι ή Διάπλασις τοὺς άρεσε
και μου έστειλαν λεπτά για να αγοράσω
τὰ έπόμενα...».

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

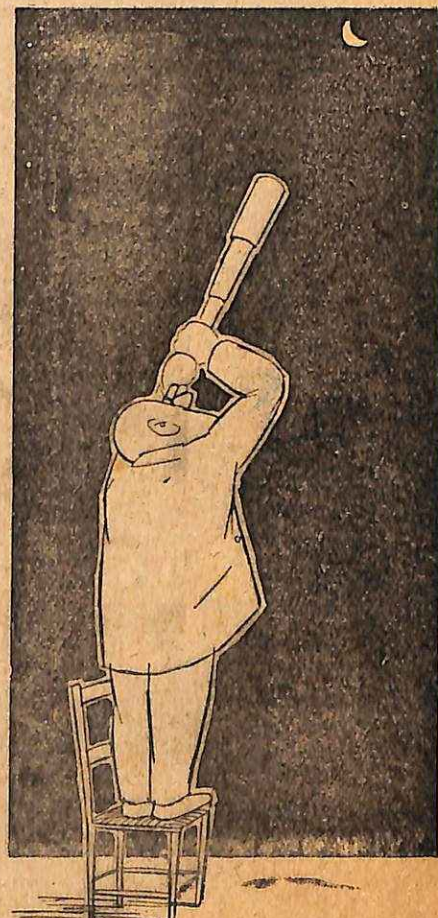
Οἱ φίλοι μου πού εἶχαν ἐγ-
γραφὴ εἰς τὸ περιοδικὸ για τὸ
πρῶτο τρίμηνο ἤτοι από 26)
10)56 μέχρι 26)1)57 καὶ ἐπι-
θυμοῦν να ἀνανεώσουν τὴ συν-
δρομή των, παρακαλῶ να τὸ δη-
λώσουν εἰς τὰ γραφεῖα μας ὁ-
δὸς Σανταρόζα 18 τηλ. 29.119.

ΤΡΟΠΟΙ ΑΝΑΝΕΩΣΕΩΣ:

1) Να μάς στείλουν τὴ συν-
δρομή τους κατ' εὐθείαν στὰ
γραφεία μας.

2) Να τηλεφωνήσουν να τοὺς
στείλουμε στο σπίτι τους τὸν
εἰσπράκτορα τοῦ περιοδικοῦ.

Όσοι μένουν σέ ἐπαρχίες
μπορεῖ να στείλουν τὴ συνδρομή
τους δια ταχυδρομικῆς ἐπιτα-
γῆς.

Καλὰ μοῦ εἶπατε, ότι ὅσο ψηλό-
τερα ἀνεβαίνει τόσο καλύτερα τὰ
βλέπεις...

Δύο συνδρομηταί μας, Έλληνόπουλα από τὴ Γερμανία.

Γράμμα στὰ Διαπλάσώπουλα

Κάθε πρωὶ μπαίνει στὰ γραφεῖα τῆς «Δι-
απλάσεως» ο ταχυδρόμος, φορτωμένος από
τὰ νέα σας, τὴν αγάπη σας κλεισμένη μέσα
σ' ἕνα φάκελλο. Άκούμας λαχανιασμένος
τὴ βαρειά του σάκκα πάνω στο τραπέζι μου,
ἀνασηκώνει λίγο τὸ κασκέττο και μοῦ πε-
τάει ἕνα ἐξαντλημένο «καλημέρα σας». Κι'
έτσι αρχίζει ή μέρα μου...

Μπροστὰ απ' τὰ μάτια μου περνᾶνε πε-
νήντα, ἐξήντα, καμμιά φορὰ και περισσότε-
ρα, γράμματα, άλλα γεμάτα ἐνθουσιασμό,
γράμματα, άλλα γεμάτα ἐνθουσιασμό, ἄλ-
λά γεμάτα ἐνθουσιασμό, δείξεις... Όλα τους διαφορετικά κι' όλα
τους ἴδια.

«Αγαπημένη Διάπλασι... εἰμαι φανατι-
κός σου ἀναγνώστης... εἶσαι ο καλύτερος
φίλος μου... ο σπυριτοφόρος στις ἀδελφές ἄρες
μου... Δὲν θά μπορούσες ν' αὐξήσεις τίς
σελίδες σου;»

Πολλές φορές σκέφτηκα πὼς κάποτε θά-
πρεπε ν' ἀπαντήσω σ' αὐτὸ τὸ ἐπιμονο ἐρώ-
τημά σας. Συμβαδὲ με πού δὲν τὸ ἔκα-
να νωρίτερα... ή μέρα βλέπετε έχει μόνο 24
ἄρες και τί να πρωτοκάνη κανεὶς μέσα σ' αὐ-
τές;

Ναί, ἀγαπημένοι μου, μπορῶ να τις αὐ-
ξήσω τίς σελίδες κι' ακόμα περισσότερες.

Όμως γιατί τὸ ζητάτε από μένα; Θά ξε-
ρετε ἀσφαλὸς πὼς ὅταν τὰ παλληκάρια τοῦ
Κολοκοτρώνη ζητοῦσαν ἄρματα από τὸν ἄρ-
χηγό τους, ἐκεῖνος ἀποκρινόταν: «Έκει εἶ-
ναι οἱ Τούρκοι, πηγαίνετε να πάρετε!»

Πρὸς Θεοῦ μην τρομάζετε. Έδῶ δὲν ὑ-
πάρχουν Τούρκοι. Θέλετε περισσότερες σε-
λίδες; Δώστε ἀναγνώστες στὴ Διάπλασι.
'Αν ο καθένας από σὰς ἐξασφαλίση, ὅχι
παραπάνω από ἕναν ἀναγνώστη, τότε σύν-
τομα τὸ δειρό σας θά γίνη πραγματικότη-
τα. Τὸ πρῶτο δείγμα τὸ ἔχετε τώρα μπρο-
στὰ σας:

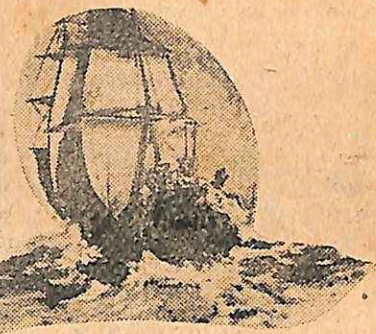
Η δελτίωσις τοῦ τεύχους πού κρατᾶτε
στὰ χέρια σας, είναι δικὸ σας κατόρθωμα!
'Εσεις πού πείσατε τοὺς
φίλους να γίνουν ἀναγνώ-
στες τῆς «Διαπλάσεως»,
έσεις τὴν ὠδηγήσατε σ'
ἐτούτὴ τὴ δελτίασί της!

Δὲν γράφω περισσότερα γιατί ο Πελε-
κάνος στὴν διπλανή στήλη γυρίζει τὸ μύτο
του κατὰ δῶθε και φτερνίζεται. Μοῦ φαί-
νεται προσπαθεῖ να με κολλήση γρίπη. Θά
ξέρετε δὲ τὴν συμπάθεια πού μοῦ έχει...
ξέχασα να σὰς πῶ πὼς εἰμαι

Η Κυρά - Διαχείρησι!

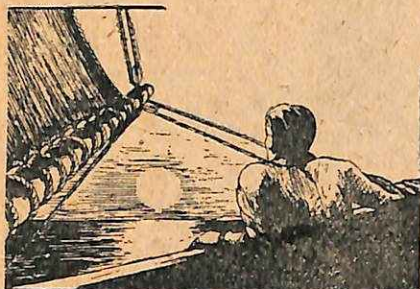
Ο ιπτάμενος Ουρανός

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Το μόνο που τον ένοιαζε τώρα ήταν να πάρη αυτόν τον θησαυρό και να τον μεταφέρει στο δικό του καράδι. Η Μπίλλια βρισκόταν άγκυροβολημένη σε μικρή απόσταση από το μυστηριώδες αυτό πλοίο και η δάρκα με την οποία είχε έρθει ήταν δεμένη σε λίγων μέτρων απόσταση.

Χωρίς δισταγμό έδεσε το βαρύ κιβώτιο με ένα χοιρό σχοινί που είχε τυλιγμένο γύρω από τη μέση του και άρχισε να το σύρει προς την κουπαστή του πλοίου. Τέλος ύστερα από πολύ κόπο και προσπά-

θεια κατάρθωσε να το σύρει μέχρι την άκρη του καταστρώματος. Όταν το κατάφερε αυτό έφερε την δάρκα του κοντά στο πλοίο και αφού έδεσε με άλλο ένα σχοινί το κιβώτιο για να μη του ξεφύγει και πέσει στην θάλασσα άρχισε σιγά σιγά να το κατεβάζει προς την δάρκα του.

Χρειάστηκε δέκα λεπτά της ώρας για την απλή αυτή δουλειά. Τόση ήταν η προσοχή και ο φόβος του. Τέλος το κιβώτιο άγγιξε την δάρκα και στερεώθηκε εκεί. Με προσοχή τότε και αυτός χρησιμοποίησε ένα χοιρό παλαμάρι κατέβηκε στην δάρκα. Αφού στερέωσε καλά το κιβώτιο πήρε στα χέρια του τα κουτιά και η δάρκα ξεκίνησε προς την κατεύθυνση της Μπίλλιας.

Τις δυο επόμενες ώρες ασχολήθηκε με την έρευνα στ' αμπάρια του πλοίου. Ένας πυρετός τον είχε κυριεύσει και έψαχνε επιζητώντας ότι θα βρή και άλλα όμοια κιβώτια γεμάτα χρυσάφι και πολύτιμα πετράδια. Αλλά οι έρευνές του υπήρξαν μάταιες. Δεν βρήκε τίποτε άλλο, εκτός από σκορπισμένα δοχεία, από κατεστραμμένα και μουχλιασμένα τρόφιμα και κάτι τεράστιους ποτικούς που τον τριγύριζαν καθώς περπατούσε, πεινασμένοι και άγριοι προκαλώντας του το φόβο.

Όταν άντελήφθη ότι δεν υπήρχε τίποτε που να τον ενδιαφέρει ανέβηκε πάλι στο καταστρώμα. Ένας άνεμος είχε ήδη σηκωθεί και η θάλασσα άρχισε ταραγμένη να παφλάζει γύρω από το πλοίο. Κατάλαβε ότι δεν έπρεπε να μείνει περισσότερο στο άγνωστο αυτό πλοίο που του φαινόταν τώρα πιο άγριο και πιο αβιόλητο. Γρήγορα, έσυρε το κιβώτιο έξω από την καμπίνα αποφεύγοντας να κοιτάξει τον σκελετό του πλοίαρχου και το έφερε στο κατάστρωμα.

Η μοίρα ενός άτυχου ανθρώπου

Βρήκε μερικά σχοινιά, έδεσε το κιβώτιο σφιγμένα και με προσοχή άρχισε να το κατεβάζει στη δάρκα του που περίμενε δεμένη κάτω. Χρειάστηκε περισσότερο από μισή ώρα για να τελειώσει αυτή τη δουλειά. Γιατί τα κύματα είχαν μεγαλώσει στο μεταξύ και η δάρκα κουνιόταν άσχημα. Τέλος μετά πολλές προσπάθειες κατάρθωσε να τελειώσει και αυτή τη δουλειά. Το κιβώτιο άγγιξε και στάθηκε στο βάθος της δάρκας. Άφησε το σχοινί να πέσει και αυτό κάτω και από μία σχοινόσκαλα που κρέμασε στα πλάγια του πλοίου, κατέβηκε και αυτός στη δάρκα. Κάθισε και άρχισε να κωπηλατεί με δύναμη. Η δάρκα γρήγορα απομακρύνθηκε από το μυστηριώδες και μακάβριο πλοίο. Σε λί-

γο η Μπίλλια ξεπρόβαλε μπροστά του και λίγη ώρα αργότερα ο ναυαγός μας βρισκόταν πάλι επάνω στο πλοίο του. Έσυρε με προσοχή το πολύτιμο κιβώτιο στο κατάστρωμα και το ασφάλισε στην καμπίνα του πλοίαρχου. Ήσυχος και ήρεμος πια ανέβηκε πάλι στο κατάστρωμα. Γεμάτος χαρά ξανάβλεπε το γνώριμο και αγαπημένο πλοίο. Ο εφιάλτης που του είχε δημιουργηθεί στην επίσκεψή του στο μακάβριο πλοίο άρχισε να διαλύεται.

Αλλά σε λίγο μία περίεργη διάθεση άρχισε να τον κυριεύει. Η χαρά του που ξανάβρεθε στο δικό του πλοίο και η ήρεμία του άρχισαν να διαλύονται.

Το μέλλον του και η μοίρα του που παρόμοια άγνωστα άρχισαν να του δημιουργούν μία τρομερή απελπισία μέσα στην ψυχή. Τι την ήθελε την ζωή. Τι ήθελε όλα εκείνα τα πλούτη που είχε βρει μέσα σ' εκείνο το κιβώτιο και που τα φύλαγε τώρα

στην καμπίνα του πλοίαρχου. Επί έβδομαδες περιπλανάτο μέσα σε άγνωστες θάλασσες, χωρίς να ξέρη που βρίσκεται, χωρίς να ξέρη που πηγαίνει, χωρίς να μπορεί να κατευθύνει το πλοίο του προς μιάν ώριση κατεύθυνση, χωρίς να ξέρη ποιά μυστηριώδης δύναμις έδινε στο πλοίο την πορεία που ακολουθούσε. Ο φόβος και η απελπισία συνεχώς έμεγαλώναν και όσο περνούσαν οι ώρες τόσο εύρισκε πιο απελπιστική την κατάσταση του. Άρχισε να αναρωτιέται τι την ήθελε την ζωή αυτή και η ιδέα της αυτοκτονίας καρφώθηκε έντονη στο μυαλό του. Δεν ήταν κανείς δίπλα του για να τον εμποδίσει και σε κανένα δεν μπορούσε να πη τις σκέψεις και τους φόβους του. Και σε μία στιγμή, όταν οι σκέψεις έγιναν βαρύτερες και φοβερότερες, χωρίς να το σκεφθεί πολύ και χωρίς δισταγμό δρασκελίσε την κουπαστή και μ' ένα πήδημα βρέθηκε στην θάλασσα. Τα κύματα τον παρέσυραν και το νερό τον τράβηξε στον βυθό...

Τίποτε δεν φαινόταν πια ότι μπορούσε να τον σώσει και αυτό θα ήταν το τέλος του. Αλλά μία μυστηριώδης, δύναμις φανερώθηκε πάλι εκείνη την στιγμή. Ήταν ίσως η ίδια μυστηριώδης δύναμις που οδηγούσε το πλοίο χωρίς κάποια σταθερή κατεύθυνση ή ίσως ήταν κάτι άλλο που επίσης δεν μπορούσε να το συλλάβει η φαντασία του ανθρώπου. Πάντως κάτι ξαφνικό ανέσυρε τον ναυαγό από τον βυθό της θάλασσας όπου τον είχαν σπρώξει ανείσθητο τα κύματα και τον έσυρε πάλι στάν επιφάνεια. Σαν κάτι να τον κρατούσε από το κεφάλι, η περίεργη αυτή δύναμις τον έσπρωξε προς μία κατεύθυνση και σε λίγο το ανείσθητο σώμα του βρισκόταν επάνω σ' ένα μικρό σύμπλεγμα βράχων που βρισκονταν σε μικρή απόσταση από την «Μπίλλια».

Πέρασαν πολλές ώρες για να συνέλθει ο μισοπνιγμένος ναυαγός. Άνοιξε τα μάτια και γεμάτος έκπληξη αντίκρισε τους βράχους που τον είχαν σώσει. Δεν θυμόταν τίποτε από την κρίση και την απελπισία της

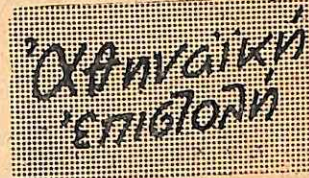
προηγούμενη ημέρας που τον είχαν οδηγήσει στον βυθό της άγριας θάλασσας. Δεν μπορούσε να καταλάβει πώς είχε βρεθεί σ' εκείνο τον μικρό βράχο και η μόνη του επιθυμία τώρα ήταν να ξαναβρεθεί επάνω στο πλοίο που ξεχώριζε σε μικρή απόσταση από εκεί. (Στο επόμενο η συνέχεια)

Αγαπητοί φίλοι,

Θα έμαθατε βέβαια ότι, όπως γίνεται κάθε χρόνο, θα έορτασθή κι' εφέτος η «Ημέρα της Μητέρας», σ' όλο τον κόσμο, από όλους τους λαούς. Για τη Μητέρα λοιπόν θα σάς μιλήσω με στη σημερινή επιστολή μας, για ένα θέμα δηλαδή που αποτελεί την ατμόσφαιρα της καθημερινής σας ζωής, ακριβώς γιατί με το να είστε παιδιά, έστω και μεγαλωμένα, τόσο τα κορίτσια όσο και τ' αγόρια, ζητε πάντα κοντά στη μητέρα σας.

Είπαμε πώς θα σάς μιλήσω. Για να είμαστε πιο ακριβείς, θα σάς αφηγηθούμε μία σκηνή, πραγματική κι όχι της φαντασίας μας, που δείχνει αμέσως τη βαθεία και την παγκόσμια απήχρησι που έχει το όνομα της Μητέρας. Είναι μία σκηνή από τον Αλβανικό πόλεμο.

...Ο αγώνας εκείνη την ημέρα ήταν απερίγραπτα σκληρός. Έτσι όμως τον έφοντωναν κι από τα δύο μέρη, η ακράτητη όρμη για την επίθεσι τη μία στιγμή κι ο άμεσος κίνδυνος από την αντιμεπίθεσι την άλλη. Οι στρατιώτες, παραπέρα από τα όπλα, από τα μηχανικά μέσα που διέθεταν για την αλληλοεξόντωση, για την καταστροφή, ένοιωθαν μέσα τους την ανάγκη να επιστρέψουν στον πρωτόγονο, στον άγριο άνθρωπο, της μακρινής εποχής, που ο ένας άνθρωπος χτυπιόταν με τον άλλο, κοντά στις σπηλιές, μέσα στα δάση, δίπλα στις λίμνες και στα ποτάμια. Εκείνες τις ώρες δεν υπήρχε παρά ο αμείλικτος

Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

τραυματίας, εκεί που δογγούσε βαθεία, άφησε να του φύγει μία λέξι από τα πανιασμένα χείλη του.

— Τι λέει; ρωτήσανε οι στρατιώτες ένα τους συνάδελφο που γνώριζε τη γλώσσα του τραυματία.

— Μάνα λέει! τους εξήγησε αυτός. Αναζητά την μάνα του!

«Όλοι σωπάσανε. Το φυλάκιο έγινε μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα σπίτι, κάτι ιερώτερο». Έγινε έκλησι. Κι οι στρατιώτες χοιμηλώσανε τα κεφάλια τους, όπως όταν δογαίνουν τα «Αγία» στην εκκλησία. Θάλεγε κανείς ότι ο πόλεμος, έστω και για λίγο, σταμάτησε. Και πώς ο τραυματίας δεν ήταν πια άγνωστος, δεν ήταν πια ξένος, από τότε που έπρόφερε το όνομα της μητέρας του. Τώρα ήταν ένα πρόσωπο γνώριμο, σχεδόν φιλικό.

Αφηγηθήκαμε αυτή τη σκηνή, γιατί δείχνει τι παγκόσμιο σύμβολο είναι η μορφή της Μητέρας και τι δεσμούς δημιουργεί ακόμη κι η λέξι «Μάνα», όπου κι αν τύχει να προφερθή. Είναι σαν να κάνει αδερφία όλους τους ανθρώπους, ακριβώς γιατί όλοι οι άνθρωποι νοιώθουν ότι η Μητέρα είναι η πηγή της ζωής. Κι ο πόνος ο ευγενέστερος της ζωής κάθε φορά που η ζωή βρίσκεται σε κίνδυνο.

Για χαρά σας
Γ. ΦΤΕΡΗΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

— Πόση ώρα πρέπει να περπατήσω ακόμα για να φτάσω σε κείνη εκεί την πόλη ρήτησε μία μέρα τον Αϊώωπο Ένας περαστικός ταξιδιώτης.

— Περπάτα! του αποκρίθηκε τότε ο Αϊώωπος.

— Το ξέρω πώς θα περπατήσω, του ξαναέλε, μα σε ρωτώ να μου πής αν ξέρης σε πόση ώρα θα φτάσω.

— Περπάτα! του αποκρίνεται για δεύτερη φορά ο Αϊώωπος.

«Σίγουρα έμπλεξα με τρελλό», συλλογίστηκε τότε ο ταξιδιώτης και συνέχισε το δρόμο του, δίχως να ξαναρωτήσει. Δεν είχε πολύ απομακρυνθεί, που άκουσε τον «τρελλό» να του φωνάζει:

— Ένε να σου πώ... Σε δυο ώρες θάχεις φτάσει...

— Και πώς το ξέρεις τώρα, και δεν τόξερες πριν που σε ρωτούσα;

— Και ο Αϊώωπος, χωρίς να χάση την ψυχραιμία του:

— Μα πώς μπορούσα να σου δώσω απάντηση, πριν δώ την περπατησιά σου;

Πώς γίνεται η πρώτη εκπαίδευσις των ναυτών εις τον Ναύσταθμο.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Του Πετράκη τού μπήκε μία μύγα στο μάτι του.

— Δώσε μου μία στιγμή τον καθρέφτη να τη δώ, λέει στον αδελφό του. Κι' εκείνος:

— Μα καύμενο στο μάτι σου είναι και δεν την βλέπεις;

Η δασκάλα μιλάει στις μαθήτριάς της για τη χρησιμότητα του νερού.

— Καί πρώτα - πρώτα παιδιά μου χωρίς το νερό πώς θα μπορούσαμε να σθούσουμε τη δίψα μας;

Και μία έξυπνη μαθήτριά:

— Με λεμονάδα, κυρία!!!

— Πόσα δάχτυλα έχεις σε κάθε χέρι σου, Νάσο;

— Πέντε.

— Και στα δύο μαζί;

— Δέκα.

— Κι' αν είχες τέσσερα χέρια; Και ο Νάσος θριαμβευτικά:

— Έ τότε θα ήμουν πια μαίμου!!!

Ψάρια πού... ψαρεύουν πουλιά

Έχετε ποτέ σας ξανακούσει τέτοιο πράγμα; Ούτε εγώ. Και όμως είναι αλήθεια... Έκτος αν είναι ψέμμα. Άλλα μπορεί πάλι, ένας σοφός καθηγητής να κάνει ψεύτικη ανακοίνωση σε μια επιτημονική λέσχη;

Ακούστε λοιπόν τι διηγήθηκε ο καθηγητής ο κ. Λεξέ στην επιστημονική Λέσχη της Γρενόβλης: Πρώτα - πρώτα λοιπόν σε μια ακρογιαλιά μια αγριόπαπια πήγε να τσιμπήσει καμμιά μαριδούλα και πετάχτηκε από το νερό ξυνας θεόφαρος και την άρπαξε από το πόδι και μόλις κατάφερε να γλυτώσει.

Πάνω από μια λίμνη πετούσε ένα γεράκι, όταν ξαφνικά αντίκρυσε μια πέστρφα που είχε ανεβή στον άφρο για να λιαστή, καθώς φαίνεται. Στη στιγμή χύμηξε επάνω της και τη γάντζωσε με τα νύχια του, με το σκοπό βέβαια να τη σηκώσει ψηλά στον αέρα και να την κουβαλήσει στη φωλιά του. Μα η πέστρφα ήταν πιο δυνατή απ' ό,τι φανταζόταν. Κι' αντί να την σηκώσει αυτήν το πουλί, το παρέσυρε εκείνη κάτω στο βυθό, γιατί έτσι όπως ήταν γαντζωμένο επάνω της το γεράκι δεν πρόφτασε φαίνεται να ελευθερωθεί και βρήκε άθλιο τέλος στα νερά της λίμνης και το άλλο πρωί ένας ψαράς τραβώντας τα δίχτυα του, τράβηξε έξω με μεγάλη του άπορία την πέστρφα και το ψόφιο γεράκι μαζί.

Ένα παρόμοιο εύρημα—κατά τα λεγόμενα πάντα του κ. καθηγητή—έτυχε σ' έναν άλλο ψαρά σε μια λίμνη της Έλβετίας. Αυτός έτυχε να πιάσει μια πέστρφα πάλι, αλλά πραγματικά πελώρια, που στη ράχη της κουβαλούσε ολόκληρο τον σκελετό ενός θαλασσίσιου αετού. Καθώς φαίνεται ο θαλάσσιος αετός θέλησε κι' εκείνος να ψαρέψει την πέστρφα μα το ψάρι ήταν δυνατότερο από τον φτερωτό ψαρά και το τράβηξε μαζί του στο βυθό. Μα τόσο βαθειά είχε χάσει ο αετός τα νύχια του στη ράχη της πέστρφας, που ούτε ο θάνατος δεν τους ξεχώρισε.

Ένα πολύ άσχημο άστείο

Ακούστε τώρα τι έπαθε όχι πια ένα πουλί, μα ένα παιδί, ένα χωριατόπουλο, απ' τη Φλάνδρα:

Δεν ξέρω πώς το παιδί αυτό, έτυχε να έχη στην κατοχή του ένα πολύ ωραίο περσικό γάτο και αποφάσισε να

κατεβή στην πόλι και να τον πουλήσει. Έβαλε λοιπόν τον γάτο μέσα σ' ένα πανέρι με σκέπασμα και το πήρε μαζί του. Και πριν βγεί στο παζάρι πήγε πρώτα σ' ένα φίλο του που είχε μια μικρή ταβέρνα κι' εκεί κάθησε κι' έφαγε κι' ήπιε.

Έτυχε όμως σ, αυτή την ταβέρνα να βρίσκονται μερικοί απ' αυτούς που συνειθίζουν να κάνουν κάτι άστεια, δηθεν νόστιμα. Ένας απ' αυτούς είχε πιάσει στη φάκα ένα πελώριο ποντικό που ήταν ζωντανός ακόμη.

Καταλαβαίνετε λοιπόν τί έγινε: Έδωσαν από το πανέρι το χαριτωμένο γατάκι και στη θέση του έδωσαν τον άπαίσιο πόντικα: ο νεαρός χωρικός πήρε άνυποπτος το πανέρι του και πήγε στο σπίτι μιας κυρίας που του είπαν ότι ήθελε ν' αγοράσει ένα γατάκι κι' εκεί άνοιξε το καλάθι.

Φαντασθήτε! Να περιμένη κανείς να ιδεί ένα ωραίο περσικό γάτο με άφράτη γούνα και γαλανά ματάκια και να πετάγεται μπροστά ένας φρικτός πόντικας με κάτι τόσες μουστάκες!

Έννοείται πως ο ποντικός, δεν κάθισε και πολλήν ώρα να ιδεί τί έντύπωση θα έκανε ή εμφάνισή του.

Έξαφανίστηκε στην πρώτη τρύπα που βρήκε μπροστά του.

Όσο για το γατάκι, δεν ξέρω αν ξαναβρέθηκε, όπως δήποτε όμως εγώ από τότε συνιστώ στην κυρά - Μάρθα κάθε φορά που χαρίζομε κανένα από τα γατάκια της Πίσσας, ν' ανοίγει κάθε τόσο το καλάθι για να ιδεί μήπως στη θέση του βρίσκεται κανένας ποντικός.

Πώς πλένετε τα χέρια σας;

Και πόσην ώρα κάνετε; (Τίμια όμως!).

Την ερώτηση αυτή σας την υποβάλλω για να κάνετε και μόνοι σας την σύγκριση με το νέο μηχανήμα που έχουν εγκατεστημένο στο σιδηροδρομικό σταθμό της Κολωνίας.

Είναι ένα μηχανήμα εξαιρετικά έξυπνο που πλένει τα χέρια και τα στεγνώνει μέσα σε 68 δευτερόλεπτα. Βάζετε τα χέρια σας στη μηχανή και αρχίζει στη στιγμή να τρέχει άπάνω τους, κρύο νερό για να τα βρέξει, ύγρο σαπουνί για να τα καθαρίσει, νερό ζεστό για να τα ξεπλύνει και κρέμα για να τα μαλακώσει.

Και όλα αυτά μέσα σε 68 δευτερόλεπτα.

Φαντάζομαι όμως πως αφού αυτό γίνεται στη Κολωνία δεν θα λείπει κι' η Κολωνία.

ΤΟ ΘΙΒΕΤ

Το Θιβέτ βρίσκεται στο πιο ψηλό όροπέδιο της Κεντρικής Ασίας. Είναι η χώρα με τα υψηλότερα βουνά του κόσμου. Το μέσο ύψος τους φτάνει τα 4.000 μέτρα. Γι' αυτό και οι Θιβετινοί ονομάζουν την χώρα τους στέγη του κόσμου. Το κρύο εκεί πέρα είναι αφόρητο και το χιόνι δε λιώνει ποτέ, εκτός από μερικούς μήνες κι' αυτούς μόνο σε ώρισμένες περιοχές που τις χτυπάει ο ήλιος. Για ν' αντιμετωπίσουν το δυνατό κρύο οι Θιβετινοί, όχι μόνο δεν πλένονται, αλλά αλείβουν το σώμα τους με λίπος ή με ταγγό βούτυρο. Φαντάζεστε πια πως θα μωσχομυρίζουν...

Πώς ντύνονται

Σε ώρισμένες περιοχές οι Θιβετιανοί τοσπάνηδες φορούν μοναδικό ρούχο την προδιά ενός αγριοβούβαλου, που τους σκεπάζει από το κεφάλι ως τα πόδια. Την ημέρα την ανεβάζουν μέχρι τα γόνατα, δένοντάς την από τη μέση τους με μια πέτσινη ζώνη. Τη νύχτα που κοιμούνται τυλίγονται μέσα σ' αυτή τη γούνα και χώνονται κάτω από το χιόνι. Το πρωί που ξυπνούν είναι τόσο ζεστοί, που συχνά μένουν με γυμνό τον κορμό, ενώ ο ιδρώτας τρέχει ποτάμι από τα μπρούτζινα κορμιά τους.

Τα σπίτια τους

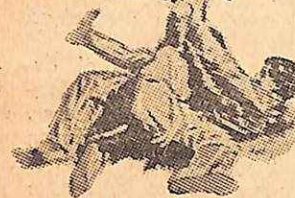
Στις πόλεις οι Θιβετινοί χτίζουν τα σπίτια τους από ξύλο και μοιάζουν πολύ με τα δικά μας ξύλινα σπίτια. Μα οι περισσότεροι Θιβετινοί είναι κτηνοτρόφοι. Αυτοί οι τοσπάνηδες ζουν σε καλύβες, που τις φτιάχνουν από σανίδες και δέρματα ζώων. Αυτά τα... μέγαρα έχουν όλο κι' όλο ένα δωμάτιο και σε μια γωνιά το τζάκι, που καίει με καύσιμη ύλη ξερές... σβουινές από αγριοβούβαλα, γιατί τα καύσιμα ξύλα είναι σπάνια στα μεγάλα ύψη. Μια τρύπα στη σκεπή χρησιμεύει για παράθυρο μαζί και καμινάδα.

Το τσάι τους

Στο Θιβέτ πίνουν τσάι μέσα σε μικρά φλυτζάνια. Το «άρωματίζουν» όμως με... χοιρινό λίπος. Έτσι που το ρόφημά τους καταντάει να μοιάζει περισσότερο με σουπιά, παρά με τσάι! Όταν σου το προσφέρουν, είσαι υποχρεωμένος να τα πίνεις όλα μαζί: λίπος, ζεστό νερό και φύλλα τσαγιού. Και — αλλοίμονο — χωρίς να μπορείς να δείχνεις την αηδία που αισθάνεσαι στους περιποιητικούς οίκοδεσπότες...

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΔΑΥΙΔ ΚΡΟΚΕΤ

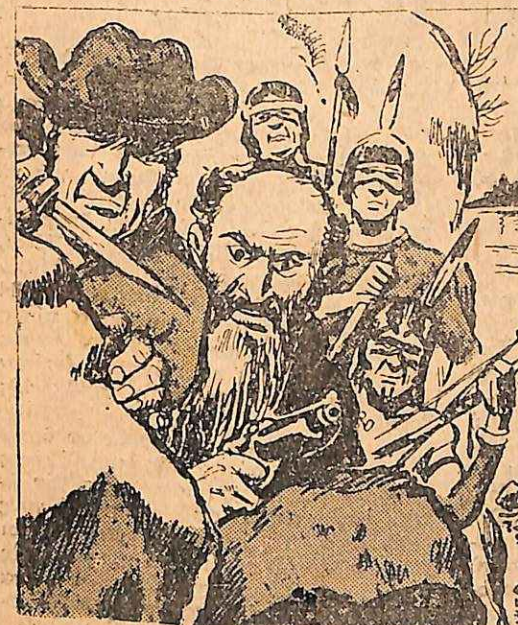
Ο Νταϊβ Κρόκετ δεν ήταν από τους ανθρώπους που θα μπορούσε να τους φοβίση οτιδήποτε ή να τους τρομάξη ή επίθεσι Ινδιάνων ή άλλων εχθρών. Και πάντοτε έβρισκε ένα τρόπο ν' αντιμετωπίσει τις δύσκολες περιστάσεις και να γλυτώσει από τους κινδύνους που θα είχαν συντρίψει και θα έξημερδενίζαν όποιονδήποτε άλλο.

Αυτό και έγινε εις την σημερινήν μας περιπέτεια. Χωρίς να διστάση

Οι πρώτες επιθέσεις των εχθρών αντιμετωπίθηκαν με επιτυχία και χωρίς τρομερή δυσκολία. Τα τουφέκια του Κρόκετ και των συντρόφων του έσώρισαν νεκρούς και τραυμάτισαν πολλούς και ή βάρκα κατώρθωσε να ξεφύγει για μια στιγμή από τον κλοιό που είχε δημιουργηθεί αλλά ένας νέος κίνδυνος επερίμενε σε λίγο τον Κρόκετ και την παρέα του. Πριν περάσει πολλή ώρα αντιμετωπίσαν μια άλλη μεγαλύτερη

ση με ένα πρόχειρο επίδεσμο το μικρό τραύμα που του είχε προκαλέσει μια σφαίρα του εχθρού.

Δεν πρόλαβε να ξαναπιάσει το όπλο του και ν' αρχίσει να πυροβολή και ο εχθρός είχε πλησιάσει ήδη σε απόσταση λίγων μέτρων. Οι σύντροφοι του Κρόκετ αποθαρρημένοι προσπαθούσαν να φυλαχθούν και ο αγώνας φαινόταν χαμένος όταν ο Κρόκετ βρήκε πάλι τις δυνάμεις του άρπαξε το όπλο που βρι-

καθόλου ο Κρόκετ άψηφώντας όλους τους κινδύνους και την άπειλη των αντιπάλων του προχώρησε προς τον αντικειμενικό του σκοπό. Ήξερε ότι οι άνθρωποι που ήσαν μαζί του ήσαν θαρραλέοι, ανδρείοι, και έτοιμοι να θυσιάσουν την ζωή τους γιαυτό.

Επίθεσι. Αυτήν την φορά ο αντίπαλος ήταν καλύτερα προετοιμασμένος και ο αρχηγός του ήταν πιο προσεκτικός και έξυπνος. Η επίθεσι έκδηλώθηκε σε μια ώρα που ο Κρόκετ κουρασμένος και αποκαμωμένος είχε άφισει δίπλα του το όπλο και προσπαθούσε να δει-

σκόταν δίπλα του και άρχισε να κτυπά αδιάκοπα τους εχθρούς. Τίποτα δεν μπόρεσε να τον κρατήσει και αφού άδαισε όλες τις σφαίρες του ώρμησε ακάθεκτος εναντίον τους με το μαχαίρι στο χέρι.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλούνται οι μικρές νοικοκυρούλες, που πήραν για δώρο μια ΕΛΝΑ—Γιούνιορ, να περάσουν από την Αντιπροσωπεία των ΕΛΒΕΤΙΚΩΝ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΩΝ ΕΛΝΑ, στην οδόν Αιόλου 15, για να πάρουν την εγγύηση καλής λειτουργίας της μηχανής τους και τις οδηγίες χρήσεως, και να μάθουν πως πρέπει να τη χρησιμοποιούν, για να μπορούν να κάνουν μ' αυτήν ωραία πραγματάκια.

ΤΟΥ ΧΟΤΖΑ

Η ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΧΟΤΖΑ

ΔΕΝ ΜΟΥ ΛΕΣ, ΠΩΣ ΑΠΕΧΟΥΝ ΑΠΟ ΔΩ Τ' ΑΣΤΕΡΙΑ; ΡΩΤΗΣΕ ΚΑΠΟΙΟΣ ΤΟΝ ΝΑΣΑΡΑΝΤΙΝ-ΧΟΤΖΑ.

—Δέκα χιλιάδες πήγες, αποκρίθηκε ο Χότζας.

—Μα καλά, πώς το ξέρεις;

—Μέτρησα την απόστασι. "Αν δε μέ π' στεύης, αν νομίζης πως έκανα κανένα λάθος...μέτρα τα και σύ.

ΑΛΗ ΜΕΡΑ Ο ΙΔΙΟΣ ΤΟΝ ΡΩΤΗΣΕ: —Δε μού λές, όταν βγή το καινούργιο φεγγάρι, το παλιό τι το κάνουν;

—Το κόβουν κομματάκια - κομματάκια αποκρίθηκε ο Χότζας, και το κάνουν αστέρια.

ΑΠΑΡΗΓΟΡΗΤΟ Σ

ΜΙΑ ΜΕΡΑ Ο ΝΑΣΑΡΑΝΤΙΝ-ΧΟΤΖΑΣ ΕΧΑΣΕ ΤΟ ΥΑΓΙΔΑΡΟ ΤΟΥ ΚΙ ΉΤΑΝΕ ΠΟΛΥ ΛΥΠΗΜΕΝΟΣ. ΔΙΗΓΟΥΝΕ ΣΕ ΘΛΟΥΣ ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ, ΜΑ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΔΕ ΣΚΟΤΙΖΟΤΑΝΕ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙΝΟΘΕΣΕ ΑΔΙΑΦΟΡΟΣ.

—Ένας μονάχα τον λυπήθηκε και προσπάθησε να τον παρηγορήσει.

—Μη λυπάσαι, και τόσο, ευλογημένε, τού ειπε. 'Ο Άλλοις είνε μεγάλοι, θά σου στείλη άλλο γαϊδάρο καλύτερο.

Μα ο Χότζας, κουνώντας το κεφάλι του και σουφρώνοντας τα χείλη, απάντησε:

—"Αχ τον ξέρω κι αυτόν. Μένει εξίσου αδιάφορος όπως και, το ίδιο που περνάνε. Σά δε σκάσω το λιγότερο είκοσι λίρες, δεν αποκτώ άλλο γαϊδάρο κι' έννοια σου!

Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ ΤΟΥ ΜΕΣΗΜΕΡΙΟΥ

ΣΤΗΝ Άνατολή το μεσημέρι του καλοκαιριού κάνει πολλή ζέση και ο ύπνος του είναι γλυκός.

Οι ζητιάνοι πάλι στην Άνατολή θεωρούνται προνομιούχοι και κανείς δεν τους πειράζει κι' όταν ακόμα τού κόβουν τον ύπνο του μεσημεριού το καλοκαίρι.

Ο Νασαραντίν-Χότζας μόλις είχε πλανάσει και θυβιζότανε στον ύπνο άκουσε την πόρτα του να χτυπά. Πάει στο παράθυρο και βλέπει.

—Ένας ζητιάνος από πόρτα σε πόρτα έφτασε και στη δική του.

—Τι θέλεις; τού λέει ο Χότζας.

—Ελέησέ με τού δυστυχί.

—Ελα πάνω.

Ο ζητιάνος ανέβηκε τη σκάλα με χαρά, νομίζοντας πως θα πάρη πλούσιο φιλοδώρημα. Μόλις όμως τον είδε ο Χότζας, τού λέει:

—'Ο Θεός να σ' ελεήσει. "Αντε!

—Μα ένα τέτοιο πράμα δεν μού τ'όλεγε κι' απ' το παράθυρο, να φύγω; Τι σου χρωστούσα και μ' έφερες ως άπανα; διαμαρτύρεται ο ζητιάνος.

—Κι' εγώ τι χρωστούσα να μού χαλάσης τον ύπνο; τού απαντά ο Νασαραντίν-Χότζας.

ΚΑΡΥΔΙΑ ΚΑΙ ΚΑΡΠΟΥΖΙΑ

ΜΙΑ ΜΕΡΑ Ο ΝΑΣΑΡΑΝΤΙΝ-ΧΟΤΖΑΣ ΠΗΓΕ ΝΑ ΔΗ ΤΟ ΜΠΟΣΤΑΝΙ ΤΟΥ. ΑΦΟΨ ΤΟ ΥΨΗΡΙΣΕ ΟΛΟ ΚΑΙ ΧΑΡΗΚΕ ΓΙΑ ΤΑ ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΡΠΟΥΖΙΑ ΤΟΥ, ΚΑΘΗΣΕ ΝΑ ΕΣΚΟΥΡΑΣΤΗ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΜΙΑ ΦΟΥΝΤΩΤΗ ΚΑΡΥΔΙΑ. ΕΚΕΙ ΣΥΛΛΟΓΙΣΤΗΚΕ ΠΩΣ ΔΕΝ ΊΚΑΝΕ ΚΑΛΑ Ο ΘΕΟΣ ΝΑ ΔΩΣΗ ΣΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΥΔΙΑ ΤΟΣΟ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΡΠΟΥΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΡΠΟΥΖΙΑ ΝΑ Τ' ΑΦΗΣΗ ΚΑΤΩ ΣΤΗ ΓΗ ΝΑ ΚΟΙΤΑΝΤΑΙ.

Σε λίγο όμως πέφτει ένα καρύδι και τον χτυπά στο κεφάλι.

—Πώ, πώ, Θεούλη μου! φώναξε, κι' αν αυτό που έπεσε πάνω στο κεφάλι μου ήταν καρπούζι, τί θα γινόμουν; Χωρίς άλλο θα πέθαινα! Σοφά τ'άκανες όλα εσύ, και μόνο εγώ είμαι ανόητος.

Ο άνθρωπος κατακτά τη γη

Η ΦΩΤΙΑ

Ο ΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΗ γνώμη των επιστημόνων που ασχολούνται με την ιστορία του ανθρώπινου γένους, το κυριώτερο στοιχείο της ζωής των πρώτων ανθρώπων ήταν η φωτιά. Αιτοί οι μακρινοί πρόγονοί μας είδαν μια μέρα ένα δένδρο χτυπημένο από τον κεραυνό. Πρόσεξαν τότε πως το δέντρο εκείνο σκορπούσε δλόγυρά του μια ζεστασιά και τη νύχτα ένα δυνατό φώς, που έδιωχνε τα σκοτάδια πιο πολύ απ' το φεγγάρι. Πρόσεξαν ακόμη πως κανένα άγριο θηρίο δεν τολμούσε να πλησιάση τις κόκκινες φλόγες της φωτιάς. Έτσι, από την πρώτη κιόλας στιγμή που έκαναν τη γνωριμία της φωτιάς, ανακάλυψαν τις τρεις χρήσιμες ιδιότητές της: να τους ζεσταίνει, να τους φωτίζει και να τους προφυλάσσει από τα επικίνδυνα θηρία.

Με δισταγμό και φόβο στην αρχή κι' ύστερα πιο θαρραλέα, ο άνθρωπος πλησίασε το δέντρο που καίγονταν και πήρε έναν αναμμένο δαυλό. Έτσι μπόρεσε να μεταφέρει τη φωτιά όπου αυτός ήθελε. Την άναψε στον καταυλισμό του και τη ζωογονούσε μέρα-νύχτα για να μην του σβύσει. Έγινε γι' αυτόν η ασπίδα του. Ξάπλωνε πίσω απ' αυτήν κι' ένιωθε τότε να είναι ασφαλές. Κοντά της έγινε πιο αισιόδοξος και πιο θαρραλέος.

Μα δεν σταμάτησε ίσαμε εδώ. Το μυαλό του δούλεψε γύρω απ' αυτό το καινούργιο δώρο που τού έκανε η φύση. Τού εξασφάλισε την ασφάλεια και την άμυνα. Γιατί να μην την χρησιμοποιούσε και για ό π λ ο ρ ;

Το μοναδικό του όπλο μέχρι εκείνη την εποχή ήταν το ρόπαλο. Τώρα έβλεπε πως ένας αναμμένος δαυλός θα ήταν όπλο πιο αποτελεσματικό από ένα απλό ρόπαλο. Γρήγορα όμως το παράτησε αυτό το καινούριο όπλο —τόν αναμμένο δαυλό. "Όσο κι' αν η μύτη του αναμμένου δαυλού ήταν επικίνδυνη για τον αντίπαλο, το χείμαρνα που έβρεχε η φωτιά του έσθηνε. Τότε σκέφτηκε να ξυτί στην άκρη το ξύλο, να το κάνει όπλο μυτερό. Σύντομα προχώρησε παραπέρα. Μπροστά σ' αυτή τη μυτερή άκρη τού ξύλου προσάρμοσε δόντια θηρίων που δεν σπάζαν, ούτε λυγίζουν. Άργότερα αυτό το ξύλο το έφάρμοσε στο κοίλωμα μιας αίχμηρης πέτρας που βρήκε μπροστά του. Κι' αργότερα ακόμα λάρξευσε τη μια πέτρα με την άλλη κι' έκανε την ίδια την λαξευμένη πέτρα όπλο του.

Και οι αιώνες κυλούσαν, ο ένας πίσω από τον άλλον. Ο άνθρωπος βόδιζε άργα, αλλά σίγουρα προς την πρόοδο. Έξακολουθούσε, δέβαινα να βρίσκεται σε άγρια κατάσταση και να... τρώει τους συνανθρώπους του, ωστόσο όμως η ζωή του είχε περισσέψει σύστημα και λιγώτερο φόβο. Έβρισκε τρόπους ν' αντιμετώπιζή τόσο τα άγρια θηρία, όσο και τα στοιχεία της φύσεως.

ΟΙ ΠΡΟ-ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ άνθρωποι, ένα σκαλί πιο εξελιγμένοι από

τους προηγούμενους, χωρίζονται σε δυο κατηγορίες: σε κείνους που κατοικούσαν σε σπηλιές και στους άλλους που μέναν στο ύπαιθρο. Για να μπου οι άνθρωποι μέσα στις σπηλιές χρειάστηκε να διώξουν απ' αυτές τα άγρια θηρία, που τις είχαν κάνει καταφύγιά τους.

Μέσα σ' αυτές τις σπηλιές οι άνθρωποι ζούσαν κατά μικρές κοινότητες, χωρισμένοι σε λίγες οικογένειες. Ζούσαν μια κοινή ζωή κι' η κυριώτερη απασχόλησή τους ήταν τή κυνήγι των ζώων, που τους χρησίμευαν για τροφή. Τις νύχτες φυλάγαν «βάρδιες», για να προσέχουν μήπως σθήσει η φωτιά. Οι πιο πολλοί απ' αυτούς τους ανθρώπους δεν ξεπερνούσαν τα σαράντα τους χρόνια, γιατί είχαν ν' αντιμετωπίσουν πολλούς κινδύνους, τού πιο πολύ από τ' άγρια θηρία και γιατί η ζωή τους ήταν πολύ σκληρή.

Οι σπηλιές αυτές από αρχαιολόγους της εποχής μας έφεραν σε φώς και την πρώτη-πρώτη, την πρωτόγονη μορφή της θρησκείας αυτών των ανθρώπων. Πρωτογεννήθηκε η ιδέα της λατρείας σ' ένα σύμβολο, που τού έδιναν υπεράνθρωπες ιδιότητες. Στον τοίχο της σπηλιάς ζωγράφιζαν ένα θηρίο, που είχαν σκοπό να εξοντώσουν. Κατά τύχη τού θηρίου αυτό έπεφτε στα χέρια τους και τού σκότωναν. Τότε τους γεννήθηκε η ιδέα πως τη δύναμη για να σκοτώσουν αυτό το θηρίο τούς την είχε δώσει η εικόνα που είχαν ζωγραφίσει στον τοίχο της σπηλιάς. Έτσι, πριν να βγούν για κυνήγι, ζωγράφιζαν τού ζώο που ήθελαν να σκοτώσουν. Η ιδέα αυτή τούς έγινε σιγά-σιγά πίστη ακλόνητη. Μ' αυτόν τον τρόπο άναψε στις καρδιές των πρωτόγονων εκείνων ανθρώπων η πρώτη-πρώτη σπίθα της θρησκείας.

Στα Πυρηναία όρη βρέθηκαν αρκετά δείγματα αυτής της πρωτόγονης ζωγραφικής. Τα χρώματά τους δεν έχουν χάσει τίποτα από την παλιά τους ζωρότητα. Οι πρόγονοί μας εκείνοι χρωμάτιζαν την εικόνα με χρωματιστές πέτρες κι' άπάνω της άπλωναν ένα στρώμα από λίπος, που την προφύλασσε από την καταστροφή τού χρόνου.

Οι συνθήκες της ζωής εκείνων που ζούσαν στο ύπαιθρο ήταν πιο δύσκολες. Κοπάδια από άγρια θηρία πέφταν καταπάνω τους και τούς αφάνιζαν. Άναγκάστηκαν τότε να μεταφέρουν την κατοικία τους στα νερά μιας λίμνης ή ενός ήσυχου ποταμού. Έκαμαν κορμούς δέντρων, τούς έχωσαν στη λάσπη τού νερού κι' άπάνω τους στήσανε τὰ σ π ί τ ι α τους, πλεγμένα πάλι από κορμούς δέντρων. Πηγαίνονταν στην στεριά με μερικές σχεδίες.

Από την εποχή αυτή ο πρωτόγονος άνθρωπος αφήνει την π ρ ο ι σ τ ο ρ ί α και μπαίνει πιά στην περίοδο της Ι σ τ ο ρ ί α ς.

Ο ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

Μιά περιπετειώδης ιστορία

Η ΜΥΣΤΗΡΙΟΔΗΣ

(Συνέχεια από τού προηγούμενο)

—Και περνάτε την ώρα σας χωρίς να μιλάτε; χωρίς να διαβάσετε; χωρίς να κοιμώσαστε; Κοιτάζοντας έτσι ολόγεια μπροστά σας; ... Δεν πλήττετε;

Χωρίς καν να περιμένη απάντησι, η καλή κυρία χτύπησε με την παλάμη της τού σκέπασμα τού πανεριού που κρατούσε στα γόνατά της.

—'Η Μινού, η καμμενούλα μου, πλήττει! "Αν δεν την βγάλω από δω σε πέντε λεπτά, αισθάνομαι πως θά γίνη δράμα! Άκούοντάς την ο ταξιδιώτης με τού ροδόκκινο πρόσωπο σήκωσε τα μάτια του από την εφημερίδα κι' έβριξε ένα όργισμένο βλέμμα στο πανέρι.

—Θέλει αέρα, εξηκολούθησε η χοντρή κυρία. Της άρέσει να βλέπη κόσμο, τοπία, να κάνει και κανέναν περιπατάκο... Δεν πρέπει να τὰ κάνουμε να υποφέρουν τὰ καμμένα τὰ ζώα, δεν είν' έτσι;

Άνοιξε τού πανέρι της και τράβηξε από μέσα ένα χοντρό μαλλουκάτο μαύρο γάτο, που κουλουριάστηκε πλάι της κι' άρχισε να ρουθουνίζει από ευχαρίστησι.

Η Χριστίνα θαύμασε τού ζώο, τού χάρη, χάρη, χάρη, μη θέλοντας άλλο να φλυαρή, δέχθηκε στη γωνιά της. "Όμως η ταξιδιώτρια δεν είχε διάθεσι να την αφήσει έτσι εύκολα.

—Εγώ πηγαίνω στο Μοντελιμάρ, είπε. Κι' έσεις;

Η Χριστίνα δίστασε μια στιγμή ν' απαντήση. "Υστερα σκέφτηκε πως δεν είχε κανένα λόγο να κρύβη τού σκοπό τού ταξιδιού της.

—Εγώ πηγαίνω λίγο μακρύτερα. Στη Μασσαλία.

—Έχετε συγγενείς εκεί;

—Ναί, ένα θείο. Έμαθα πως είναι σοβαρά άρρωστος κι' ήθελε να με δη κοντά του...

Και παίρνοντας ύφος περίλυπο για την περίστασι, η Χριστίνα παρηγόρησε τούς δυο ταξιδιώτες. "Ο ψηλός με τὰ γκριζά δεν κουνήθηκε και συνέχιζε τού διάβασμά του. "Ο άλλος έγρουζε χωρίς κανείς να ξέρη γιατί κι' ύστερα ξαφνικά σηκώθηκε, μάζεψε την εφημερίδα του, τράβηξε τη βαλίτσα του από τού δίχτυ, έχωσε τού παλτό του κάτω από τή μασχάλη του και σκοντάφτοντας πάνω στη χοντρή κυρία πέρασε στο διάδρομο.

Εκπληκτη η Χριστίνα έσκυψε για να τον παρακολουθήσει με τού βλέμμα. Τον είδε να επιθεωρή τὰ άλλα διαμερίσματα για να μηψ, τέλος, σ' ένα απ' αυτά, ασφαλώς με τὰ ίδια φερσίματα που είχε βγή από τού δικό τους.

—Τί τού ήρθε; ρώτησε η χοντρή κυρία που είχε μείνει με τού στόμα ανοιχτό.

—Δεν ξέρω, απάντησε η Χριστίνα μ' ένα ξέσπασμα γέλιου. "Ισως τόν ένοχλήσαμε στο διάβασμα της εφημερίδας του.

—"Η μπορεί και να μην τού άρεσουν οι γάτες, πρόσθεσε η χοντρή κυρία.

Κι' οι δυο βάλθηκαν να γελούν.

—Α! βρίσκει κανείς καμιά φορά πιστευόστε στα φανόμμενα είχε πη ο Μπαρούα. Καί η Χριστίνα, με λύπη της, άναγκάστηκε να όμολογήση, πως απ' ό-

Κι' άρχισε μιάν ατέλειωτη Ιστορία που

ή Χριστίνα την άκουγε άφηρημένα.

Λίγο άργότερα, όταν τού τραίνο είχε περάσει όλοταχώς τού Μελέν, ο ταξιδιώτης με τὰ γκριζά άφησε πλάι του τού περιοδικό του, σταύρωσε τὰ χέρια στο στήθος κι' έκλεισε τὰ μάτια. Η Χριστίνα, που τόν παρακολουθούσε πάντα κλεφτά, άναρωτήθηκε αν προσποιόταν μόνο τόν κοιμισμένο ή αν κοιμόταν πραγματικά. Η τελευταία υπόθεσι της έφερε μια έλαφρά άνησυχία, γιατί η άδιαφορία του για τήν έπίβλεψή της μπορούσε να σήμαινε πως δεν ήταν ο πράκτωρ τού κ. Μπαρούα. Άνήσυχη κάπως, σηκώθηκε βγήκε στο διάδρομο. Εκείνοι που την παρακολουθούσαν δεν έπρεπε ασφαλώς να βρίσκονται μακριά. Παρηγόρησε τούς ταξιδιώτες που

ν' άνήκη στη φοβερή σπείρα που την παρακολουθούσε.

Λίγο άπογοητευμένη, ξαναγύρισε στο διαμέρισμά της, όταν της ήρθε μια ιδέα: αν ο μυστικός πράκτωρ που έπαρτυνούσε σ' αυτήν καμινώταν τόν κοιμισμένο, τόκανε ίσως για να έπιτρέψη στους κατασκόπους να εκδηλωθούν και να κλέψουν τή βαλίτσα. Η παρουσία της Χριστίνας θά μπορούσε να παρεμποδίση λοιπόν τήν ενεργεία τους και να χαλάσει τὰ σχέδια τού κ. Μπαρούα. Γι' αυτό άπέφασσε να μείνη στο διάδρομο, για ν' αφήσει τὰ πράγματα να εξελιχθούν έλεύθερα. Ακούμπησε στο κατεβασμένο τζάμι και κοίταζε να ξετυλίγονται τὰ τοπία λουσμένα στο πρωινό φώς.

Ο ταξιδιώτης με τὰ γκριζά έβριξε μια ματιά από τήν πόρτα.

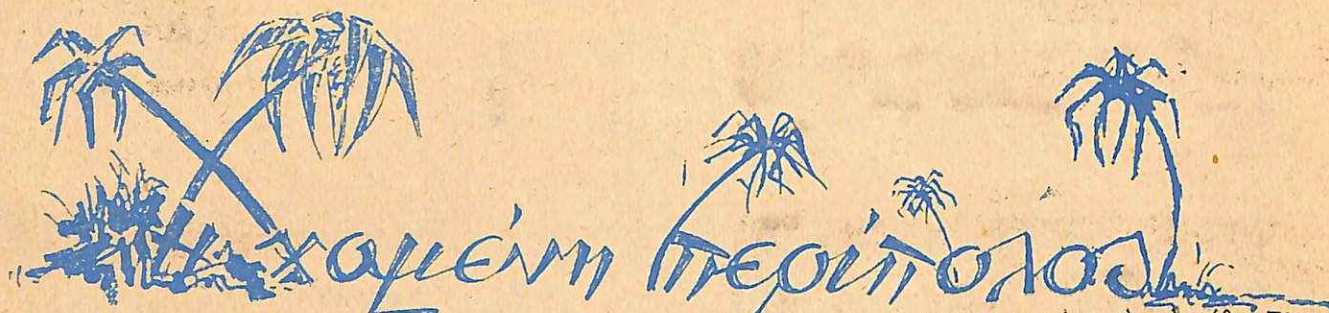
στέκονταν όρθιοι στο διάδρομο. "Υστερα προχώρησε άργά, ρίχνοντας ματιές στο έ-αντιμονομιά. Μάταια έλεγε, μέσα της πως τού ταξίδι δεν είχε τελειώσει ακόμα, πως τίποτα δε θά γινόταν ασφαλώς πριν από τού Άβινιόν ή τή Μασσαλία! "Όταν τού τραίνο έκαψε ταχύτητα μπαίνοντας στη Ντιζόν κατά τού μεσημέρι αισθανόταν εκνευρισμένη.

Τη στιγμή που η ταχεία έμπαινε στο σταθμό, ξαναγύρισε στη θέση της. Η χοντρή κυρία την υποδέχτηκε μ' ένα πλατύ χαμόγελο.

—Αχ! αυτά τὰ νειάτα, άνεστένανε. Ποτέ δεν κουράζονται! Δέ φαντάζομαι να βέλετε να κάνετε όρθη όλο τού ταξίδι;

Ο ταξιδιώτης με τὰ γκριζά φαινόταν πάντα άποκοιμισμένος. Καθώς τού τραίνο σταμάτησε, πετάχτηκε. Έβριξε μια ματιά από τήν πόρτα, ύστερα ξανατίπασε τού περιοδικό του και θυβιζότανε πάλι στο διάβασμα.

Πολλοί νέοι ταξιδιώτες άνέθηκαν στο βαγόνι, πέρασαν στο διάδρομο, κανείς δ-

Χαμένη Περιήγηση

ΤΟ 1943 ο δρόμος που ανοιγόταν μέσα στην Τυνησιακή έρημο, νοτιο-δυτικά του Ντζέμπελ Ζαγκουάν, είχε αποκτήσει πολύ μεγάλη αξία για τους «Αρουνταίους της Ερήμου». Από εκεί προφοδοτούσε, ο Γερμανός στρατηγός φόν Άρνιμ, την 5η μηχανοκίνητη μεραρχία του.

Τις νύχτες, τα τεράστια φορτηγά, φορτωμένα από καύσιμα, σκαρφάλωναν κουτσά στραβά τον άσημαντο μέχρι τότε δρόμο. Οί αποθήκες καυσίμων ήταν εγκατεστημένες, για περισσότερη ασφάλεια ανάμεσα στους πελώριους δρόχους των βουνών. Μία απ' αυτές τις αποθήκες που λεγόταν «Μαμούθ» έμεινε ιστορική. Οί άνδρες της Λε-

γεώνας των Ξένων θα την θυμούνται σ' όλη τους τη ζωή.

Αυτή άλλωστε είναι και η ιστορία της χαμένης περιήγησης, όπου ανήκαμε ο Ζάκ κι' εγώ.

Από τη μία πλευρά ώρθωνονταν τα βράχια του Ζαγκουάν και τα γερμανοϊταλικά στρατεύματα. Από την άλλη η χαμένη Λεγεώνας, κι' ανάμεσα στις δύο, η πολιτεία, που άκουγε τρομοκρατημένη την αδιάκοπη ανταλλαγή πυρών.

Εκείνο το βράδυ είχα πάρει όλα τα απαραίτητα μέτρα για να περάσω μιά νύχτα, όσο άνετη δηλαδή μπορεί να είναι μια νύχτα που την περνάς ξαπλωμέ-

νος πάνω σε μια ψάθα. Τέλος, τυλίχτηκα στην μοναδική κουβέρτα μου κι έρριξα από πάνω έναν κουρελιασμένο μουσαμά.

Οί φωτοβολίδες έσχιζαν τον ουρανό νισουρίζοντας σαν λασσασμένες γάτες. Η νύχτα ήταν τόσο σκοτεινή που δεν μπορούσα να ξεχωρίσω καλά καλά τον συνάδελφο που ήταν ξαπλωμένος δίπλα μου. Από την αριστερή πλευρά, οί όλμοι των Αμερικανών χτυπούσαν άσταμάτητα, λες κι' οί σύμμαχοί μας τόδωσαν πείσμα να μη μάς αφήσουν να κλείσουμε μάτι.

Οί σκέψεις για την συμμαχική φιλία με είχαν απορροφήσει έντελώς, όταν ξάφνου κάποιος με πάτησε.

Πριν ακόμα προφτάσω να μπήξω τις φωνές, άκουσα τη φωνή του λοχία Γκομέζ, που με καλούσε στο στρατηγείο.

Σηκώθηκα κι ακολούθησα τον Ισπανό Σπαξιωματικό σκουτάφτοντας κάθε τόσο στις πέτρες που ήταν σκορπισμένες παντού.

Όταν, επί τέλους κατάρθωσα να φτάσω στη σκηνή του λοχαγού Λερίς, μου έκανε την έξχρη καταπληκτική πρόταση:

— Κάποτε μου ζητήσατε να σας μεταβέσω στο άνιχνευτικό σώμα. Αυτή τη στιγμή έχω κάτι καλύτερο. Θέλετε να πάρετε μέρος σε μία Χ. Π.;

— Σε μία Χ. Π.;

— Ναι, σε μία «χαμένη περίπολο». Έτσι χαρακτηρίζονται οί περίπολοι που αναλαμβάνουν μία επικίνδυνη αποστολή. Μόλις βγί από τις γραμμές μας την θεωρούμε ήδη χαμένη. Αν δεχθήτε, θα φύγετε μ' ένα δεκανέα, έναν άλλον στρατιώτη της Λεγεώνας, τέσσερις Σενεγαλέζους και έναν οδηγό... Α, ναι, ξέχασα... Θα είναι και ένας Αμερικανός δημοσιογράφος. Λοιπόν τί λέτε;

— Σας όμολογώ λοχαγέ μου ότι ή ιδέα της αυτοκτονίας δεν με συγκινεί και πολύ...

— Δηλαδή φοβάστε;

Εκείνο που δεν μπορούσα ποτέ να υποφέρω ήταν το να με νομίζουν δειλό. Πιστεύω δε πως ή τόλμη και ή αντιμετώπιση τώτων κινδύνων ώφειλόταν σ' αυτό το συναίσθημα.

— Θα πάω, είπα κοφτά.

Εκείνη τη στιγμή ακριβώς μπήκαν στη σκηνή οί Ζάκ Κράμλι, ο Πολωνός Πρόκοπ, οί τέσσερις Σενεγαλέζοι κι' ένας Άραβας.

— Νά και οί υπόλοιποι, είπε ο λοχαγός. Λοιπόν κύριοι, ως αφήσουμε τους προλόγους κι' ως μπορούμε στην ουσία. Πάνω στο δρόμο του Ζαγκουάν υπάρχει μία αποθήκη βενζίνης. Ο οδηγός από δω θα σας φέρη στο σημείο που πρέπει. Έσείς θα αναλάβετε να την τινάξετε στον αέρα. Ο δεκα-

νέυς Μερβίλ θα είναι επί κεφαλής.

Και γυρίζοντας προς τόν ίθαγενή έρώτησε:

— Είσαι βέβαιος πως θα μπορέσης να οδηγήσης τούς άντρες μου στο «Μαμούθ»;

— Ναι, αρχηγέ, με την βοήθεια του Άλ-λάχ θα τώ κατορθώσω.

Λοιπόν κύριοι δεν έχω να προσθέσω τίποτε άλλο. Α... Και μία τελευταία συμβουλή. Αν πρὶν κατορθώσετε, να περάσετε την έχθρική γραμμή οί Γερμανοί σας άνοίζουν πυρ μην έπιμείνετε. Γυρίστε πίσω και ή έπιχείρησις θα αναβληθή έως αύριο.

Μιά ώρα αργότερα ξεκινούσαμε για μία από τις πιό τρελλές περιπέτειες της ζωής μου.

Επρόκειτο, ούτε λίγο ούτε πολύ, να διαλύσουμε 50 χιλιόμετρα σε έχθρικό έδαφος και ν' ανατινάξουμε τέσσερις τεράστιες αποθήκες εγκατεστημένες σ' ένα δρόμο με μεγάλη κίνηση και που προστατεύονταν από δυο φυλάκια.

Αθελά μου έκανα τη σκέψη ότι ένας αεροπορικός βομβαρδισμός θα ήταν πιό εύκολος και πιό άποτελεσματικός. Την έπομένη ο Ζάκ Κράμλι μου είπε ότι την ίδια αυτή έπιχείρησι την είχαν αναλάβει τώ Μοσκόιτος και τώ Π 38, αλλά απέτυχαν λόγω της φυσικής κατοχυρώσεως τών άποθηκών.

Ήταν μεσάνυχτα παρά είκοσι, όταν ώπλισμένοι μέχρι τώ δόντια ριχτήκαμε πάνω στο δρόμο του Ζαγκουάν.

Μπροστά πήγαινε ο οδηγός ώπλισμένος μ' ένα μαχαίρι που ή λεπίδα του ξεπερνούσε τούς σαράντα πόντους. Ακολουθούσε ο Μέρβιλ φορτωμένος με τώ δυναμό, ο Πρόκοπ με τώ καλώδιο, οί Σενεγαλέζοι με καμμιά εικοσαριά κιλά δυναμίτιδα, ο Κράμλι με τη φωτογραφική μηχανή του κι' εγώ.

Είμαστε έφωδιασμένοι όλοι με πολυβόλα, χειροβομβίδες, μ' ένα παγούρι γεμάτο νερό και με τρόφιμα για πέντε μέρες.

Στην αρχή ο δρόμος ήταν κατηφορικός. Υστερα περάσαμε μία κοιλάδα κι άρχισαμε τήν άναρρίχησι.

Βρισκόμαστε πιά στις πόρτες τών Γερμανών.

Δεν ένοιωσα ποτέ μου παρόμοιο συναίσθημα. Η νύχτα ήταν σκοτεινή, πίσσα. Οί άρβύλες μου χτυπούσαν μουντά πάνω στους βράχους, μα εγώ νόμιζα πως έκαναν ένα τρομαχτικό θόρυβο.

Ευτυχώς που οί Αμερικανοί συνέχιζαν τή συναυλία τών μυδραλλιών.

Κατά τή μία, ο οδηγός μάς σταμάτησε και προχώρησε μόνος του.

Είμαστε ξαπλωμένοι μπρούμυτα ο ένας δίπλα στον άλλον κρατώντας τήν άναπνοή μας. Ο οδηγός χάθηκε άδωρυκά, λες κι' άνοιξε ή γή και τόν κατάπιε.

Η καρδιά μας χοροπηδούσε σαν τρελλή μέσα στο στήθος μας. Ήξερα πως ο οδηγός προσπαθούσε να βρη κάποιο τρόπο για να περάσουμε ανάμεσα στους δυο σκοπούς. Ξαφνικά από τώ μυαλό μου πέρασε μία ιδέα που μ' έκανε ν' ανατριχιάσω: «Αν ο οδηγός μάς πρόδιδε στον έχθρο για λίγα χρήματα;»

Τώ διάστημα της άπουσίας του μου φάνηκε άτέλειωτο.

Η μόνη ιδέα που με παρηγορούσε ήταν ότι κι' οί σύντροφοί μου περνούσαν τήν ίδια άγωνία μ' έμένα.

Όταν επί τέλους επέστρεψε, συνεχίσαμε τώ δρόμο μας έρποντας πάνω στο άνώμαλο έδαφος. Στην αρχή προχωρούσαμε με μεγάλη εύκολία αλλά μετά από καμμιά έκατοστή μέτρα τώ γόνατα άρχισαν να πονούν άνυπόφορα, οί άγκώνες μας είχαν πληγιάσει και ή μέση μας λές και σήκωνε έκατό όκάδες βάρος.

Όταν επί τέλους σταθήκαμε όρθιοι στα πόδια μας ήμουν κυριολεκτικά άρρωστος.

Η μέρα άρχιζε να χαράζει όταν βρεθήκαμε μπροστά σε μία σπηλιά. Μπήκαμε, κολατσίσουμε πρόχειρα και πέσαμε σ' ένα βαρύ κι' άτέλειωτο ύπνο.

Έμεναν καμμιά τριανταριά χιλιόμετρα άόμα. Κατονικά σε 6 ώρες θάπρεπε να είχαμε φτάσει στο σκοπό μας αλλά με τούς διάφορους έλιγμούς και τίσ άνάπαυλες Ο Μερβίλ προσπαθούσε να βρη τώ άδύνατο σημείο του «Μαμούθ»

ήταν ζήτημα αν θα φτάναμε σε δέκα ώρες. Κατά τίσ δύο τώ πρῶτῳ άκούσαμε τόν θόρυβο αυτοκινήτων που γινόνταν όλοένα δυνατώτερος.

Βρισκόμαστε στο δρόμο του Σαγκουάν. Δεν μπορούσα να φαντασθώ πως θα φτάναμε με τώση εύκολία. Σκαρφάλωνοντας με τώ τέσσερα χωθήκαμε σ' ένα μικρό δάσος.

Έκανα να καθήσω κατάχαμα να ξανασάνα, αλλά ο δεκανέας Μερβίλ με σταμάτησε:

— Όχι, είπε. Έδῶ θα μένουν οί πολυβοληταί μόνο. Έμείς θα περάσουμε τώ δρόμο και θα σταματήσουμε άπέναντι.

Ο Πρόκοπ με τούς τέσσερις Σενεγαλέζους εγκατέστησαν τώ πολυβόλα τους κι' έμείς προχωρήσαμε. Οί θόρυβοι τών μοτέρ γινόνταν όλοένα πιό δυνατοί. Άρχισαμε πάλι να σερόνμαστε.

Ξάφνου ο οδηγός σταμάτησε άπότομα.

Εκείνη ή πορεία μέσα στη νύχτα με γέμιζε άγωνία...

Λίγα μέτρα κάτω από μάς περνούσαν έξι τεράστια καμινία κάνοντας ένα δαιμονισμένο θόρυβο.

Πετύχαμε διάνα, είπε ο Μερβίλ. Τά καμινία έπιστρέφουν στη βάση τους. Σε λίγο θα ξημερώση... αύριο τώ «Μαμούθ» θα είναι νεκρό.

Πρώτη φορά στη ζωή μου είδα τέτοιο τερατώδες φυσικό κατασκευάσμα σαν εκείνο τόν γρανιτένιο έλέφαντα. Τώ μήκος του θα ξεπερνούσε τώ έξχρητα μέτρα και κάτω από τήν πελώρια κοιλιά του κρυβόνταν τέσσερις γιγάντιες άντλίες πετρελαίου.

Ο Μερβίλ πέρασε τή μέρα του παρατηρώντας τώ «Μαμούθ» για να βρη τώ άδύνατο σημείο του.

Γύρω από τώ φυσικό εκείνο φρούριο οί Γερμανοί είχαν τοποθετήσει σκοπούς με μυδράλλια.

Τώ μόνο άδύνατο σημείο, μου είπε ο Μερβίλ, είναι οί σκοποί...

— Οί σκοποί! Αυτό λέγεται αυτοκτονία!

Τή νύχτα γυρίσαμε στους συντρόφους μας. Τώ σχέδιό μας ήταν καταστρωμένο.

Όλοι μας ξέραμε από προσωπική πείρα ότι ή χειρότερη ώρα για έναν σκοπό ήταν μεταξύ 2—4 τώ πρῶτῳ γιατί αυτή είναι ή πιό κρίσιμη στιγμή του ύπνου. Ένας άνθρωπος που ξυπνάει εκείνη τη στιγμή χρειάζεται τουλάχιστον ένα τέταρτο για να συνέλθη.

Η άπόλυτη ασφάλεια άλλωστε του «Μαμούθ» θα έκανε τούς σκοπούς να μην παίρνουν σπουδαία μέτρα.

Έτσι αποφασίσαμε να έπιτεθούμε μετά τήν αλλαγή της φρουράς τών δύο μετά τώ μεσάνυχτα.

Ο Πρόκοπ με τούς δυο Σενεγαλέζους πήραν τώ ένα πολυβόλο κι' έμείς τώ άλλο. Οί πρῶτοι κατευθύνθηκαν προς τώ νῶτα του «Μαμούθ» κι' έμείς προς τήν κοιλιά του. Πρῶτα κατεθήκαμε ο Μερβίλ κι' εγώ. Υστερα μάς κατέβασαν με σκοινί όγδόντα κιλά δυναμίτη. Μέσα στην πιό άπόλυτη (Συνέχεια στην σελ. 120)

Μπροστά πήγαινε ο οδηγός ώπλισμένος μ' ένα μαχαίρι...

ΤΑΞΕΙΔΙ ΣΤ' ΑΣΤΡΑ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)
Ο κ. Βιάρ ανήσυχος είχε αρχίσει να κατευθύνεται προς τον χειριστή, όταν μια σειρά από μελωδικούς ήχους ξεχύθηκαν ξαφνικά από την συσκευή και πλημμύρισαν την θολωτή αίθουσα με την αρμονία τους. 'Επί πέντε ως έξι λεπτά ακούγαμε έκστατικοί μια άπιστευτη μελωδία που τότε απομακρυνόταν και τότε πλησίαζε περισσότερο. Καμμία καθωρισμένη αρμονία δεν έβγαине από την ακατάστατη αυτή μετάδοσι μελωδικών ήχων. 'Ομως, προς το τέλος, οι άρπες της 'Ανδρομέδας άρχισαν να μεταδίδουν ρυθμικές νότες που είχαν κάτι το πολύ ανθρώπινο και μελετημένο. 'Επειτα ένας ανεμοστρόβιλος φάνηκε ότι απέμακρυνε τους ήχους και ή

τησαν τον πατέρα μου. Οι τεχνίτες έργάζονται όλη τη νύχτα και ίσως μου επιτρέψουν να δώ την 'Αγνή από κοντά. Είσαι ένας από τους τέσσερες μεγάλους της 'Σούζαν'. Δεν μπορούν να σου απαγορεύσουν την είσοδο.
— Δεν έχω καμμία δουλειά στο υπόστεγο, απάντησε λίγο απότομα ο πατέρας μου, και οι εργασίες του κ. Ντιμότρ δεν με ενδιαφέρουν. 'Οπως δεν θέλω να ανακατεύονται στον δικό μου τομέα, έτσι κι εγώ αποφεύγω να τους ενοχλώ στη δουλειά τους.

Τούσφιξα το χέρι για να ξεθυμώσω. 'Εσκυφε και με φίλησε. 'Η μουσική των τιά μου, και νομίζω ότι ποτέ άλλοτε δεν άστρων ακουγόταν ακόμα μέσα στα αυ-

ναζε ο λοχαγός Ραίυ. Αυτό όμως που έγινε άποψε με έκανε να πιστέψω το αντίθετο.

— Τι συνέβη; ρώτησε ο πατέρας μου.
— Απλούστατα. Οι μηχανικοί του Μάξ Καροέν αντικατέστησαν άποψε ώρισμένα υλικά. 'Η πράξι αυτή μοιάζει πολύ με σαρμποτάζ.

— Μην είσθε υπερβολικός, είπε ο κ. Ντιμότρ, προσπαθώντας να τον καθησυχάσει. Οι άνθρωποι αυτοί αντικατέστησαν τους συσσωρευτές που χρησιμοποιούμε σήμερα και που είναι σχεδόν άπολυτα άσφαλείς, με τους παλιούς σωλήνες που είχαμε χρησιμοποιήσει όταν κάναμε την επίδειξι μας με το Μ Ζάμπ. 'Ενόμισαν ότι είδαν μια έλαφρη αλλοίωσι στην έξωτερική επένδυσι των συσσωρευτών και γι' αυτό τους αντικατέστησαν.

— Εν τώ μεταξύ όμως ή 'Αγνή' κινδύνευσε να διαλυθί στον άέρα και το πλήρωμα να γίνη σκόνη, γρύλλισε έξω φρενών ο λοχαγός.

— Μην υπερβάλλω. Ξέρετε καλά ότι δεν άπογειώνομαι αν δεν έλέγξω προκαταβολικά το σκάφος, είπε ο Ντιμότρ.

— Συζήτησα την ύποθεσι με τον Μάξ Καροέν που μου εξήγησε ότι ο αρχιτεχνίτης του επρόκειτο άποσδήποτε να μάς ειδοποίηση για την αντικατάστασι, ακόμα κι' αν ο Ντιμότρ δεν έκανε τον συνηθισμένο έλεγχο. Το ζήτημα είναι, αν πραγματικά θα μάς ειδοποιούσαν.

Ο πατέρας μου είχε ένα ύφος πολύ ανήσυχο ακούγοντας όλες αυτές τις ιστορίες.

— Όλη αυτή ή ύπόθεσι είναι κάπως ύποπτη, είπε στο λοχαγό. 'Αν προήρχετο από άποιοδήποτε άλλον, θα το θεωρούσα σαν έγκληματική άδιαφορία. 'Από τον Μάξ όμως ή πράξι αυτή μου είναι ανεξήγητη, έπειδη ξέρω πόσο προσεκτικός και λεπτολόγος είναι.

— Θα ειδοποιήσω τους φύλακες να προσέχουν πολύ, είπε τελικά ο λοχαγός.

Ο θυμός του είχε περάσει. Γύρισε σ' έμένα και χαϊδεύοντας το κεφάλι μου ρώτησε τον πατέρα μου:

— Από που έρχεσθε τέτοια ώρα;

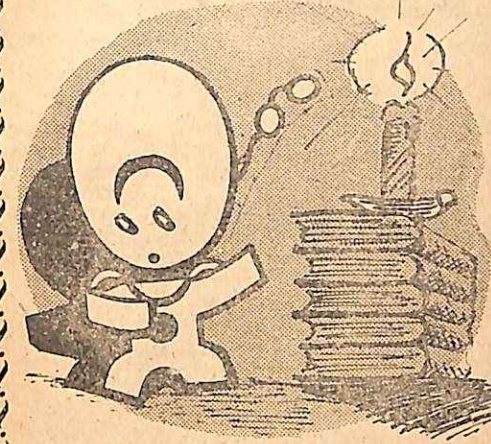
— Από την Ροτόνα. 'Ακούσαμε τις άρπες της 'Ανδρομέδας που είχαν μια καταπληκτική άπόδοσι άποψε.

— Και τί γνώμη έχει ο γιός σου για την μουσική των άστρων μας;

— Φαίνεται συγκινημένος, αλλά δεν λέει τίποτα.

— Αυτό είναι καλό σημάδι, είπε τελικά ο λοχαγός, ενώ σηκώνονταν για να φύγη. Μόνο οι θόλακες έκφέρουν γνώμες για την μουσική του υπερτέρων.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια.

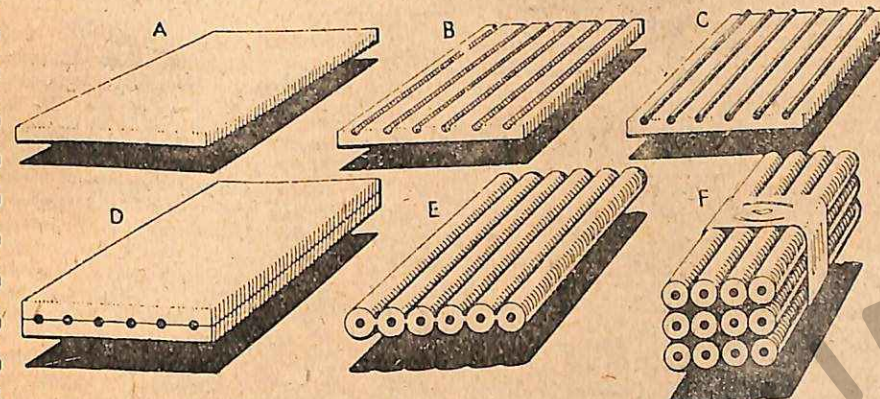
Πώς γίνεται ένα μολύβι

νη. 'Όσο μεγαλύτερη είναι ή άναλογία του άργιλλου τόσο σκληρότερη είναι ή μύτη του μολυβιού. Το Νο 1 περιέχει λίγη άργιλλο, το Νο 2 περισσότερη και πολύ περισσότερη το Νο 3.

Ο γραφίτης και ή άργιλλος ζυμώνονται μαζί κι' ύστερα πιέζονται μέσα από τρύπες που το άνοιγμα τους καθορίζει το πάχος της μύτης των μολυβιών. Οι μαλακές μύτες που δγαίνουν έτσι ψήνονται σε ειδικούς φούρνους και είναι πιά έτοιμες για να μπουν στις ξύλινες θήκες τους.

Τα τελευταία πέντε χρόνια έγινε μια επανάστασι στα μέσα της γραφής με την εφεύρεση του χημικού μολυβιού που πάει να έκτοπιση και το μολύβι και το μελάνι. Το χτεσινό μολύβι όμως, όπως το ξέραμε, εξακολουθεί ακόμα να ύπάρχει και θα χρησιμοποιείται πάντα τουλάχιστο στο σχέδιο. Καλό λοιπόν είναι να ξέρουμε πώς γίνεται.

Και πρώτα-πρώτα ή όνομασί «μολύβι» δεν είναι σωστή γιατί τα «μολύβια» δε γίνονται από μολύβι

άλλα από γραφίτη. 'Εχει μείνει όμως από παλιότερα όταν χρησιμοποιούσαν για την πρόχειρη γραφή μικρά ραβδιά απ' αυτό το μέταλλο.

Ο γραφίτης είναι όρυκτος μια μορφή άνθρακος όπως ο λιθάνθρακας ή ο λιγνίτης. 'Εξάγεται κυρίως στην Κεϋλάνη, στο Μεξικό, στην Κορέα, στις Η.Π.Α. Στην 'Ελλάδα δεν έχουμε άξιόλογα κοιτάσματα. Είναι μαλακός, γυαλιστερός και λιπαρός κι' έχει την ιδιότητα ν' αφήνει μόρια παντού όπου τρίβεται όπως ή κιμωλία.

Για να χρησιμοποιηθί στην κατασκευή των μολυβιών ο γραφίτης τρίβεται σε λεπτότατη σκόνη και γίνεται ζύμη. Για να μην είναι πολύ μαλακός και σπάει άναμιγνύεται με άργιλλο, το υλικό απ' όπου γίνεται ή πορσελά-

τερο σανίδι, ίδια χαραγμένο σκεπάζει το πρώτο και κολλιέται στερεά μαζί του. 'Αν κοιτάξετε ένα μολύβι είναι εύκολο να ξεχωρίσετε αυτή την κόλλησι. 'Υστερα ή πλάκα αυτή με τις έξι μύτες γραφίτου περνάει από άλλο μηχανήμα που σκάβει το ξύλο σε κανονικές άποστάσεις, στα ενδιάμεσα από τις μύτες, και το χωρίζει σε έξι μολύβια. Τα μολύβια άάφονται απ' έξω και γράφεται επάνω τους ή φίρμα του κατασκευαστού όπως και το νούμερο τους που φανερώνει πόσο σκληρά ή μαλακά είναι. Δένονται τέλος κατά δωδεκάδες και τοποθετούνται σε κουτιά για να σταλούν στο έμποριο.

Ο ΦΙΛΟΣ ΣΑΣ ΜΕ ΤΟ ΦΑΚΟ

ΤΟ ΑΥΓΟ ΤΟΥ ΚΟΛΟΜΒΟΥ

Ρώτησαν κάποτε τη μικρή Κική: — Κική έχεις άκούσει ποτέ για το αυγό του Κολόμβου; Κική σοβαρά: Ούουου, αλλοίμονο.

— Και μήπως Κική γνωρίζεις τί ήταν ο Κολόμβος; την ξαναρώτησαν. — Και ή Κική θριαμβευτικά: — Κότα ήταν καλέ! (Συνέβη στην πραγματικότητα).

ΠΥΡΙΝΟ Ζ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

Ένα άξιόλογο γεγονός μάς γέμισε χαρά αυτές τις ήμέρες. 'Η τάξι μου, άποτελείται από παιδιά στο έμπα της έφηβικής ήλικίας και που όπως είναι φυσικό είναι όλο κίνησι και όρμη. Αυτήν ακριβώς την κίνησι και τον νεανικό μας ένθουσιασμό, άποφασίσαμε να τον άξιοποιήσωμε, εκδίδοντας μια έβδομαδιαία έφημερίδα, με σκοπό την κοινήν ανάπτυξιν των λογοτεχνικών μας αισθημάτων και με την άποκλειστικήν συνεργασίαν των παιδιών της τάξεως μας.

Ανασκουμπωθήκαμε, λοιπόν, για δουλειά, λες και είχαμε αναλάβει να εκδώσουμε κανένα σπουδαίο περιοδικό. 'Όπως και στα άλλα περιοδικά εκλέξαμε, άρχισυντάκτη, δημοσιογράφους και έπιτροπή έλέγχου των συνεργασιών. Πρόθυμα δώσαμε τον όβολόν μας, για την πρώτην έκδοσιν και μερικοί φούσκωναν από υπερφάνεια, γιατί ή έπιτροπή, είχε έλέγξει έπεικτικώς την συνεργασίαν τους και ακόμα γιατί θα έδημοσιεύτο στο πρώτο τεύχος (τί τιμή!) 'Ο καθηγητής μας γέλασε καλόκαρδα, όταν έμαθε την αίτία της τόσης άσυνήθιστης κινήσεως και ανέλαβε να μάς δίδη τακτικό άρθρο, που θα είναι κατά κάποιο τρόπο σαν την 'Αθηναϊκή 'Επιστολή της 'Διαπλάσεως. Μας εύχθηκε καλή έπιτυχία και συμβούλεψε την έπιτροπήν έλέγχου συνεργασιών να μην είναι πολύ άυστηρή στην κρίσι της. Μερικοί από μάς που άνήκαν στον όμιλο της έπιτροπής χαμογέλασαν και μεταξύ αυτών και εγώ. 'Αν και έπειδη ήμουν πρόεδρος της έπιτροπής έπρεπε να είμαι σοβαρός.

Και ένα άλλο, έξ ίσου ενδιαφέρον είναι, ότι ο καθηγητής μας καθιέρωσε ταμείο ύπερ των πτωχών της τάξεως. 'Ολοι δεχθήκαμε αυτήν την πράξι με πολύ συγκίνησι και ένθουσιασμό. 'Αμέσως την άλλη μέρα φέραμε ο καθένας από κάτι. 'Ασφαλώς έκείνοι προς τους όποιους άπευθύνανε την πράξι θα ένιωσαν κάποια ευγνωμοσύνη για τον καθηγητή μας, που έτσι θα μπορούσαν να λαμβάνουν μέρος σε κάθε κίνησι του σχολείου οικονομική, φυσιολατρική κλπ. Μ' αυτόν τον τρόπο θέλησε δέξασαι να μάς καλλιεργήση το άίσθημα της αλληλοβοηθείας, για το όποιο άλλωστε δρήςκε πρόσφορο έδαφος.

'Αλλά εκτός από την σχολική μας κίνησι και την προσκοπική μας ζωή, έγινε κάτι που θα σας το αναφέρω με ιδιαίτερη ευχαρίστησι.

Κάθε Κυριακή πηγαίνομε στην έκκλησία. Την περασμένη λοιπόν Κυριακή, ο παπας κάλεσε τον άρχηγό μας και του άνεκοίνωσε: «'Επειδη οι γιορτές δεν πέρασαν ακόμα, άποφάσισα να κάνετε έναν έρανο από παιχνίδια, ρούχα, φρούτα και γλυκά, για τα άπορα παιδιά της συνοικίας μας, και σας παρακαλώ να λάβετε μέρος στην πράξι αυτήν. 'Όταν το μάθαμε έμεις, ριχτήκαμε χαρούμενοι στη δουλειά και την επόμενη μέρα είχαμε συγκεντρώσει πολλά παιχνίδια, ρούχα, φρούτα και χρήματα. Το άπόγευμα στον χώρο της έκκλησίας έγινε ή διανομή στα φτωχά παιδάκια. 'Όλοι είχαμε καταληφθί από μια ιερή συγκίνησι, καθώς βλέπαμε την ευτυχία και την χαρά που ήταν ζωγραφισμένη στα προσωπάκια των παιδιών όταν έπαιρναν τα φτωχά αλλά με τίμιο κόπο μαζεμένα δώρα.

ΣΤΡΑΤΟΚΟΠΟΣ

Μια όροσειρά χιονισμένη που μοιάζει με την έπιφάνεια της σεληνης όπως φαίνεται με το τηλεσκόπιο.

τελευταία λίγο λυπητερή νότα έμεινε για άρκετο διάστημα κάτω από τον θόλο μας, ώσπου έσβυσε τελειωτικά.

Περιμένοιμε λίγο ακόμα μήπως επαναληφθί ή μετάδοσις, αλλά ή 'Ανδρομέδα είχε σιωπήσει όριστικά για κείνο το βράδυ.

Βγήκα τόσο ζολισμένος από το κτίριο του Σταθμού, ώστε ο πατέρας μου άναγκάστηκε να με σηκώσει στα χέρια του για να προχωρήσωμε.

'Η περιοχή ήταν κατασκότεινη.

— Πολλές φορές, μου εξήγησε ο πατέρας μου, ο κ. Ζαννέν χρειάζεται άπολυτο σκοτάδι για τις λεπτες μελέτες του.

Σκέφθηκα ότι μπορούσαμε να έπωφεληθώμε μιας τέτοιας ευκαιρίας με τον φίλο μου, για να κάναμε την έρευνήσι που μελετούσαμε.

— Πάμε ως το κεντρικό υπόστεγο; ρώ-

ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΣΕΛΙΔΑ

Το 1956 η Εθνική ποδοσφαιρική μας ομάδα ίδωσε έναν αγώνα με την Β' Ιταλίας στη Νεάπολη. Ο αγώνας ήταν για το Μεσογειακό Κύπελλο και η Εθνική μας ομάδα νικήθηκε με 7-1. Στο μεταξύ η Ελληνική Ποδοσφαιρική Ομοσπονδία προσέλαβε τον Ιταλό προπονητή κ. Μαρτίνι, ο οποίος άρχισε να προπονή τους υποψήφιους παίκτες της Εθνικής μας ομάδας. Έτσι, ελπίζουμε ότι στους αγώνες που θα δώση φέτος η Εθνική μας ομάδα θα κάνει αξιολογίες εμφανίσεις.

Στο χρόνο που πέρασε έδωσε δύο αγώνες και η Εθνική μας ομάδα των Ενόπλων Δυνάμεων. Και τις δύο φορές αντίπαλος της ομάδας μας ήταν η στρατιωτική ομάδα της Ιταλίας. Στην Αθήνα το μάτς έληξε με το ισόπαλο αποτέλεσμα 1-1. Στην Νεάπολη όμως η Εθνική Ενόπλων νικήθηκε με 3-0.

Η Εθνική ομάδα των Νέων πήρε μέρος στο χρόνο που πέρασε στο διεθνές ποδοσφαιρικό Τουρνουά της Βουδαπέστης. Οι νέοι παίκτες μας προπονήθηκαν θαυμάσια επί αρκετό διάστημα και έκαναν μια πολύ καλή εμφάνιση στο τουρνουά της Βουδαπέστης. Η Νέοι μας νικήθηκαν ύστερα από ένα θαυμάσιο παιχνίδι με 2-0 από τους Τσεχοσλοβάκους και έγιναν ισόπαλοι με 1-1 στους δύο επόμενους αγώνες της με την ομάδα της Ανατολικής Γερμανίας και την ούγγρική ομάδα «Μισκολα». Ιδιαίτερα καλή ήταν η εμφάνιση των Νέων ποδοσφαιριστών μας από την έπαρξία. Το γεγονός αυτό έδειξε ότι όχι μόνο η πρωτεύουσα, ο Πειραιάς και η Θεσσαλονίκη αλλά και η έπαρξία μας διαθέτει πολλά ποδοσφαιρικά ταλέντα.

Πρωταθλήτρια ομάδα του 1956 ανέδειξε η ομάδα του «Ολυμπιακού» με δεύτερη την ομάδα του Παναθηναϊκού και τρίτη την ομάδα του Εθνικού Πειραιώς.

Στο Ποδοσφαιρικό Κύπελλο Ελλάδος του 1956 πήραν μέρος περισσότερες από κάθε άλλη φορά ομάδες. Στόν τελικό του Κυπέλλου συναντήθηκαν οι ομάδες της ΑΕΚ και του «Ολυμπιακού». Η ο-

μάδα της ΑΕΚ νίκησε την αντίπαλό της με 2-1 και κέρδισε το Κύπελλο. Στους προημιτελικούς ο «Απόλλων» νίκησε τον Παναθηναϊκό με 2-1, ο «Ολυμπιακός» την Νίκη Βόλου με 4-2, η ΑΕΚ τον Πανιώνιο με 2-1 ενώ ο «Ηρακλής» και ο «Αρης» έγιναν ισόπαλοι, ύστερα από παράταση με 1-1. Το μάτς «Απόλλωνος — ΠΑΟ» επανεληφθη. Στόν επανημιτελικόν αγώνα η ομάδα του «Απόλλωνος» απέκλεισε από την ομάδα του ΠΑΟ με 1-0. Επίσης στόν επανημιτελικόν αγώνα ο «Αρης» νίκησε τον «Ηρακλή», ύστερα από παράταση με 2-1.

Στους ημιτελικούς θρήνηκαν αντίπαλοι ο «Ολυμπιακός» και ο «Αρης» από την μία μεριά και η ΑΕΚ με τον ΠΑΟ από την άλλη. Ο «Ολυμπιακός» νίκησε τον «Αρη» με 3-0 και η ΑΕΚ απέκλεισε τον ΠΑΟ με 2-1. Αξιοσημείωτο είναι το γεγονός ότι η νικήτρια του Κυπέλλου ομάδα της ΑΕΚ είχε αποκλεισθεί από το πρωτάθλημα «Ελλάδος».

ΤΟ ΜΠΑ ΣΚΕΤ ΜΠΩΛ

Το 1956 δέν έγινε καμιά συνάντηση της Εθνικής ομάδας μπάσκετ μπώλ στην Αθήνα. Επίσης, στόν χρόνο που πέρασε ώρισμένοι καλοί παίκτες ανχωρήσαν για το εξωτερικό.

Η Εθνική μας ομάδα πήρε μέρος στο διεθνές τουρνουά της «Α. Πελευθερώσεως», που έγινε στο Κάιρο. Στο τουρνουά αυτό πήραν μέρος έκτός από την Ελληνική και την Αιγυπτιακή και οι ομάδες της Πολωνίας, του Λιθουανίου, της Ρουμανίας και της Συρίας. τα αποτελέσματα των αγώνων της ομάδας μας ήταν τα εξής: «Ελλάς — Λίθωνος 71-54», «Ελλάς — Συρία 94-75», «Ελλάς — Αίγυπτος 77-68», «Πολωνία — Ελλάδα 55-54», «Ρουμανία — Ελλάδα 50-49».

Επίσης το Πάσχα που πέρασε διεξήχθη στην Αθήνα το διεθνές τουρνουά του Πανελληνίου, με την συμμετοχή των ομάδων της Πράγας, της Αιγυπτιακής Τουσγέρας, και της Ρουαγιάλ — Ράσιγκ των Βρυξελλών.

ΚΟΛΥΜΒΗΣΙΣ

Στό χρόνο που πέρασε κατε-

ρίφθησαν πολλά πανελλήνια κολυμβητικά ρεκόρ. Σ' αυτό βοήθησε και η οργάνωση των 8 εβδομαδιαίων κολυμβητικών ημερίδων. Ρεκόρ συμμετοχής κολυμβητών και κολυμβητριών σημείωσαν και οι Πανελλήνιοι κολυμβητικοί αγώνες του 1956.

Στό χρόνο που πέρασε έγινε μια μόνο διεθνής συνάντηση με την ομάδα της Σερβίας. Στήν κολύμβηση οι Σέρβοι νίκησαν με 57-40 βαθμούς. Στό γουότερ-πόλο η ομάδα της Σερβίας νίκησε και στις δύο συναντήσεις με 4-1.

Το Κύπελλο «Ελλάδος» του 1956 κέρδισε η ομάδα του Εθνικού Πειραιώς. Η ίδια ομάδα κατέκτησε και τόν τίτλο της πρωταθλήτριας «Ελλάδος». Πολυνίκης των Πανελληνίων Αγώνων ανέδειχθη η ομάδα του Παναθηναϊκού με δεύτερη την ομάδα του Ν. Ο. Βόλου και τρίτη την ομάδα του ΠΑΟ Φαλήρου. Έξ άλλου κατά την κολυμβητική περίοδο του 1956 κατερίφθησαν τα εξής πανελλήνια ρεκόρ:

Κ ο ρ α σ ί δ ω ν : 100 μ. έλευθ. Καράμπελα 1'23''5, 4 X 50 μ. μικτή κολύμβ. ΠΑΟ Φαλήρου 3'17''9. Πα ι δ ω ν : 50 μ. Έλευθ. Πολυμερόπουλος (ΠΑΟ) 29''6 μ. Υπτία κολύμβ. Διακάτος (Ολυμπ.) 37''50 μ. Πεταλ. Γ ρ α κ ο υ δ ο υ (Ν.Ο. Καβάλ.) 36''.

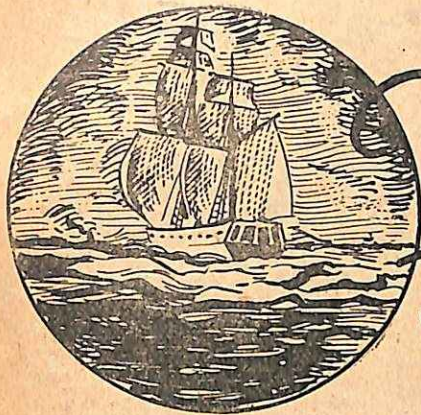
Γ υ ν α ι κ ω ν : 4X100 μ. Έλευθ. κολύμβ. Δάνου, Γαλάτη, Καραμπέλα, Ρουμπέν, 5'40''3. 200 μ. προσθ. κολύμβ. Ποριάζη (Ν.Ο. Καλαμών) 3'28''3. 100 μ. πεταλ. Δημητρίου (Ν.Ο. Βόλου) 1'36''5. Ε φ ή θ ω ν : 100 μ. Έλευθ. Παπασημακόπουλος (ΠΑΟ) 1'2''6. 200 μ. Έλευθ. Παπασημακόπουλος (ΠΑΟ) 2'23''1. 400 μ. Έλευθ. Παπασημακόπουλος (ΠΑΟ) 5'05''3. 200 μ. ύπτια κολύμβ. Κολοβός (ΠΑΟ) 2'56''3, 50 μ. πεταλούδας «Αλεξανδράκης» (ΠΑΟ) 36''1. 100 μ. προσθ. κολύμβ. Μπουταλάκης (Ολυμπ.) 1'26''4, 200 μ. προσθ. κολύμβ. Βέργος (Ν.Ο. Βόλου) 3'3''5, 4X50 μ. έλευθ. κολύμβ. ΠΑΟ «Αλεξανδράκης, Καλαϊτζής, Χατζής, Παπασημακόπουλος» 2'00''6. 4X50 μ.

Μικτή κολύμβ. «Ολυμπιακός» (Διακάτος, Μιχαλόπουλος, Κωδαίος, Βαλσάμης) 2'31''3. Α ν δ ρ ω ν 200 μ. Έλευθ.: Παπασημακόπουλος (ΠΑΟ) 2'21''4, 400 μ.: Παπασημακόπουλος (ΠΑΟ) 5'1''2, 800 μ.: Άλ. Ζήσιμος 13'32''8, 1000 μ.: Άλ. Ζήσιμος 13'32''8, 1500 μ.: Άλ. Ζήσιμος 20'31''1200 μ.: Άλ. Ζήσιμος 16'37''4, 50 μ. ύπτια κολύμβ.: Κασατζάς (Ολυμπ.) 33''3, 100 μ. ύπτια κολύμβ.: Κασατζάς (Ολυμπ.) 1'13''6, 2000 μ. ύπτια κολύμβ.: Κασατζάς (Ολυμπ.) 2'50''8, 50 μ. προσθ. κολύμβ.: Μουστακός (Ολυμπ.) 37''3, 50 μ. πεταλ.: Κασιδόκωστας (ΠΑΟ) 33''2, 100 μ. προσθ. κολύμβ.: Μουστακός (Ολυμπ.) 1'22''1, 100 μ. πεταλ.: Κασιδόκωστας (ΠΑΟ) 1'16''5, 4X200 μ. Έλευθ. κολύμβ.: ΠΑΟ (Χατζής, Σιδέρης, Παπασημακόπουλος, «Ορφανός»), 9'56''5, 500 μ. έλευθ. κολύμβ.: Παπασημακόπουλος (ΠΑΟ) 6'35''200 μ. πεταλ.: Κασιδόκωστας (ΠΑΟ) 2'53''2, 4X100 μ. μικτή ομαδική κολύμβ.: Εθνική ομάδα (Κολοβός, Μουστακός, Λελάκης, Άντωνακάκης) 5'10''2.

ΠΥΓΜΑΧΙΑ ΚΑΙ ΚΩΠΗΛΑΣΙΑ

Στό χρόνο που πέρασε δέν διεξήχθησαν Πανελλήνια πυγμαχικά πρωταθλήματα. Παρά την περιορισμένη εσωτερική κίνηση, το καλοκαίρι του 1956 οργάνωθηκαν διεθνείς αγώνες με τους Πέρσας και Αιγυπτίους πυγμαχούς. Στήν πρώτη συνάντησι οι Έλληνες πυγμαχοί νίκησαν και στην δεύτερη νικήθηκαν. Τό 1956 έγινε και η συνάντησι μεταξύ των επαγγελματιών πυγμαχών Παπαδοπούλου και Λαμπιδή. Η συνάντησις ήταν για το πρωτάθλημα «Ελλάδος» μέσων θαρών. Νικήτης στά σημεία ανέδειχθη ο Λαμπιδής.

Ωραίες επιτυχίες στό χρόνο που πέρασε έσημειωσαν οι Έλληνες κωπηλάτες στους διεθνείς αγώνες της Ελβετίας. Δυστυχώς οι επιτυχίες αυτές δέν επανεληφθησαν στους αγώνες του Εύρωπαϊκού πρωταθλήματος του Μπλέντ. Στό ένεργητικό τους έχουν οι Έλληνες κωπηλάτες επί των Αιγυπτίων συναδέλφων των, στους αγώνες που έγιναν στόν Πόρο.

Το μυστήριο του ΣΑΗ ΣΕΜΠΑΣΤΙΑΝ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)
ΕΝΩ άπομακρυνόταν, ο σωτήρας μας του φώναξε ειρωνικά:

— Καλή τύχη κύριε. Καληνύχτα σας.

Η σπηλιά ήταν περίεργα σιωπηλή, γιατί δέν είχε κανένα άνοιγμα που να επιτρέπει στόν άέρα να μπη μέσα.

Ξαφνικά είδα τό μικρό ξέφωτο που άφηνε τό άνοιγμα της σπηλιάς. Κατάλαβα τότε ότι ο φίλος μας καθόταν τόση ώρα με τη πλάτη άκουμπισμένη στό άνοιγμα για να τό κρύψει.

Είσαστε εδώ; Μήπως κατάπιε τη γλώσσα σας; Δέν σας άκουσα να λέτε λέξι από τη στιγμή που μπήκατε εδώ μέσα, μάς είπε ψάχνοντας να μάς βρη στό σκοτάδι.

— Άναψε ένα σπέρτο για να μπορέση να μάς δη. Ήταν ένας πελώριος άντρας. Τό τεράστιο κεφάλι του γύριζε από έμένα στόν Μπράϊαν με κατάπληξι.

— Για τ' όνομα του Θεού. Πώς βρεθήκατε εδώ παιδιά μου;

— Ήρθαμε με ένα Ισπανικό φαλαινοθηρικό.

— Ένας από τους Ισπανούς ήταν αυτός που πέρασε πριν από λίγο; μάς ρώτησε.

— Ναι.

— Νομίζω ότι δέν είσαστε πολύ καλοί φίλοι.

Γέλασα με τη καρδιά μου. Σε λίγο ο φίλος μας έβγαλε ένα κομμάτι κερι από τη τσέπη του και τό άναψε. Μερικά ξερά χόρτα και μία πωληά κατσαρόλα άποτελούσαν όλη την επίπλωσι της σπηλιάς.

— Με λένε Μάρτιν Μόρι μάς είπε. Πέστε μου τώρα και σεις ποιοι είσθε για να γίνωμε καλοί φίλοι.

Τού είπα τ' όνομά μου και ότι κατοικούσα στό Φάρραν. Με τη σειρά του ο Μπράϊαν τού είπε κι' εκείνος πως τόν έλεγαν και από πού καταγόταν. Ο φίλος μας είχε πάντα τη πλάτη του άκουμπισμένη στην είσοδο της σπηλιάς για να μη φαίνεται τό φώς απέξω.

— Μήπως πεινάτε; μάς ρώτησε. Μέσα στην κατσαρόλα θα βρήτε λίγο πόρριτζ. Δυστυχώς δέν έχω τίποτα άλλο να σας προσφέρω.

Σήκωσα τη κατσαρόλα και την έφερα μπροστά στόν Μπράϊαν. Τό πόρριτζ ήτον παγωμένο και γεμάτο γρόμπους. Πεινάγαμε όμως τόσο πολύ ώστε τό φάγαμε με βουλιμία.

— Κοι τώρα πέστε μου γιατί σας κυνηγούσε ο Ισπανός. Δέν μου φάνηκε καλός άνθρωπος. Άλλά δέν μπορώ να καταλάβω τί μπορεί να ήθελε από δύο παιδιά σαν και σας.

— Θέλουν να πάρουν πίσω ένα ναυά-

γιο που βρήκε ο Πάτ, είπε ο Μπράϊαν. Είναι ικανοί να σκοτώσουν για να τό άποκτήσουν.

— Τί είναι αυτό τό τόσο πολύτιμο ναυάγιο, ρώτησε έκπληκτος ο φίλος μας.

— Ένα ιστιοφόρο τού παλιού καιρού, έξηγησα. Τού διηγήθηκα πως βρήκα τό καράβι, τη συνάντησί μου με τόν Μανουέλ, την δίαιη άπαγωγή του από τό σπίτι μου και τελικά τη δική μου άπαγωγή στό δρόμο τού Φάρραν.

— Και τώρα ο Μπάρτλεϋ θα νομίζει πως πέθανα και οι Ισπανοί θα ξεκίνησαν για να πάρουν το «περγοντίνι».

— Άδύνατον με την άπομηνή θαλασσοταραχή, είπε ο Μάρτιν. Θα άναγκα-

— Δέν πειράζει. Άν είναι μεγάλο θα μπορέση να μάς σηκώση και τους δύο.

— Όσο γι' αυτό είμαι βέβαιος ότι θα τα καταφέρετε. Τό άλόγο μου είναι πολύ δυνατό, όπως κι' εγώ. Θα σας τό δανείσω πολύ ευχαρίστως.

— Τό άλόγο αυτό άνήκει στόν άδελφό μου αλλά θα τού τό πάρω κρυφά για να σας βοηθήσω, είπε ο Μάρτιν. Είναι ένας άπαίσιος τσιγκούνης και είμαι βέβαιος ότι άν τού τό ζητούσαμε δέν θα μάς τό έδινε. Γι' αυτό θα τό πάρω χωρίς να τόν ρωτήσω και μόλις μπορέσετε μου τό επιστρέψετε.

Τόν ευχαριστήσαμε θερμά και έτοιμα-

σθούν να μέινουν μερικές ώρες στην άκτιη πριν άποφασίσουν να ξεκινήσουν.

— Τότε πρέπει να φύγωμε άμέσως για να φθάσουμε στό Φάρραν πριν απ' αυτούς.

— Μη διάξασαι άγόρι μου. Ογδόντα χιλιόμετρα μάς χωρίζουν περίπου από τό Φάρραν. Κάνε λίγο ύπομονή. Η κακοκαιρία δέν θα διαρκέση πολύ.

Πραγματικά ο άνεμος δέν φυσούσε πειά με τόση δύναμη. Ο Μάρτιν έσβυσε τό κερι και μετακινήθηκε από τη πόρτα για να μπορέσωμε να δούμε τί γινόταν έξω. Η βροχή ήταν τόσο δυνατή ώστε δέν μπορούσαμε να δούμε ούτε τα φώτα τού χωριού.

— Δέν πρέπει να άργοπορούμε. Πρέπει να έπιστρέψουμε άμέσως στό Φάρραν, είπα στό Μάρτιν έτοιμος να κλάψω από τή άπελπισία μου.

— Άσε να δούμε τί μπορεί να γίνη. Ξέρεις να οδηγήσης άλογο; Με ρώτησε.

— Πολύ καλά, τού είπα. Και ο Μπράϊαν τό ίδιο. Μπορείτε να μάς βρήτε άλογο;

— Δυστυχώς όμως δέν έχω πορά ένα μόνο άλογο.

στήκαμε για ξεκίνημα. Η βροχή είχε κοπάσει. Ο Μάρτιν μάς ώδήγησε από διαφόρους πλάγιους δρόμους προς τη θάλασσα. Προχωρήσαμε αρκετά και φτάσαμε τελικά μπρος σ' ένα φράχτη. Ο Μάρτιν άρχισε να σφυρίζη μ' ένα ιδιαίτερο τρόπο και να φιθυρίζη διάφορα άκατάληπτα λόγια. Σε λίγο ένας μαδρος όγκος φάνηκε να προχωρή προς τό μέρος μας μέσα από τό φράχτη. Ήταν τό άλογο τού άδελφού μου Μάρτιν που είχε άναγνωρίσει τόν φίλο μας από τό σφυρίγμά του.

Τό βγάλαμε έξω και τού περάσαμε ένα σκοινί γύρω από τό λαιμό αντί για χαμους. Άνέβηκα στη ράχι του. Ο Μπράϊαν σκαρφώλασε πίσω μου και άρπάχτηκε στερεά από τη ζώνη μου για να μη πέση.

— Φύγετε γρήγορα, μάς είπε ο Μάρτιν. Όσο άργοπορείτε τόσο κινδυνεύετε να σας πιάσουν.

— Πώς θα σου στείλω πίσω τό άλογο, ρώτησα τόν Μάρτιν.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΧΑΜΕΝΗ ΠΕΡΙΠΟΛΟΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 117)

τά στις άντλίες και συνδέσαμε τόν έπικρουστήρα με τα ηλεκτρικά καλώδια που μετέσιωπή μεταφέραμε όλη την ποσότητα κωφερα.

Οι άντρες ήταν ξαπλωμένοι μπρούμυτα. Ο Μερβιλ, γονατιστός, δούλευε με τη μεγαλύτερη άταραξία, ο ιδρώτας κυλούσε ποτάμι από τό μέτωπό μας καθώς τόν βοηθούσα.

Άν γινόταν τό παραμικρό λάθος, είμαστε χαμένοι. Η καρδιά κάλπαζε μέσα στό στήθος μας.

—120—

Κάποτε όλα έτοιμάστηκαν. Ο Ζάκ Κράμλι με τη φωτογραφική μηχανή στό χέρι περίμενε.

Είδα τόν Μερβιλ να σκύβη πάνω στη μανιέλα... Άκούστηκε μια τρομαχτική έκρηξι, ενώ από παντού ξεπεταχόνταν φλόγες και κομμάτια βράχων.

Άκολούθησε ύστερα δεύτερη έκρηξι, μια δεύτερη κόλασι.

Οι φλόγες σφύριζαν γύρω μας σαν δαιμονισμένες και φωτίζαν την ομάδα μας.

—Και τώρα δρόμο, φώναξε ο Μερβιλ.

Σε λίγη ώρα οι Γερμανοί θα ψάχνουν να

μάς βρουν.

Αυτό ήταν τό τέλος τού «Μαμούθ».

Τρεις μέρες άργότερα δίναμε την άσφορά μας στόν λοχαγό Λερίς. Και τό ίδιο βράδυ όλη η ομάδα έπιανε ήσυχα στην άνάμνησι τού «Μαμούθ».

Μετά από λίγες βδομάδες άρχισε η προέλασίς μας.

Περνώντας είδα τό «Μαμούθ». Δηλαδή ένα χαώδη κρατήρα που κανείς δέν ήξερε μέχρι πού έφτανε.

Με τό θάνατο τού «Μαμούθ» άρχισε η στενή φιλία μου με τόν Ζάκ.

ΤΙ ΜΑΘΗΝ ΤΑΡΑΤΤΟΜΕΘΑ ΩΔΗ Δ)

Τί λυώνεις ολόενα στον βρασμό των στοχασμών;
Τό χθες πέρασε κι' άργουσύνει. Σάν τὸ καράβι
πού στὰ φύκια σέπει καὶ τὸ κύμα θάβει.
Στὴ Λήθη πλένε τῆς μνήμης τὸν καμὸν.

Τὸ αὐριον ποῖος ξέρει. Τὴν ζῆσιν ἢ τὸν χαμὸν
θὰ φέρει. Φιλίες σβύνει κι' ἔχθρες ἀνάδει.
Σοῦ μέλλει πλούτος ἢ πετρίες σάν τὴν Ἑκάδη.
Τί σοῦ λάχει ἀπ' τὸ ποτὴρι μέχρι τὸν χειλῶν

Ἀπ' τίς φρεσκάδες μακρυὰ κι' ἀπὸ τῆς μπόρας.
Αὐρα λικνίζει τὴν βορικοῦλα τὴν λένε τώρα.
σὸ γαληνεμένο καὶ πρόσχαρο λιμάνι.

Ἐχει πλέρια τὰ πανιά γιὰ τὴ λατρεμένη χώρα.
Ἡ κολωσὺν τὸ τιμὸν κι' ἄς ὑφάνει.
Πάντ' ἀγάπη τὸ πανί. Κι' ἐλπίδα πυροφάνι.

ΑΡΗΣ

ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ

ΣΙΜΟΥΝ πῶ πῶ ἀέρας.
ΠΟΥΚ τρέχα... τρέχα... μὴ
φτάσει στὸ ΖΕΝΙΟ τοῦ κοῦ σ'
ἀφίση ΜΙΣΗ ΜΕΡΙΔΑ καὶ ἀ-
λοῖμονό σου καυμένη θὰ μπο-
ρέση νὰ σὲ καταπιῇ καὶ ἕνα
ΖΟΥΖΟΥΝΙ ἀκόμη... μὰ καλὰ
ποὺ ἦλθε ὁ ΗΡΑΚΛΗΣ πού εἶ-
ναν ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ θὰ
συγκρατήσῃ τὸν ἀέρα καὶ μὲ
τὴ βήθεια τοῦ ΤΑΡΖΑΝ θὰ
κασιφέρῃ νὰ τὸν ἀφανίσῃ. Θά
φέρῃ τὴν βροχὴ τὴν ΑΣΤΡΑ-
ΠΗΚΑΙ τὸ ΑΣΤΡΟΠΕΛΕΚΙ καὶ
νὰ τὸ ὀλόλαμπρο τὸ ΟΥΡΑΝΙΟ
ΤΟΣΟ! Νά! νά! τὸ γλέντι...
ὁ ΕΥΘΥΜΟΣ ἱΠΠΟΤΗΣ μὲ
ποῖον νομίζετε; τὸ ΣΤΡΑΒΟ-
ΕΥΛΟ, καὶ τὸν ΚΑΖΑΝΟΒΑ,
μπήκανε στὴν ταβέρνα καὶ γί-
νανε ΣΚΝΙΠΑ στὸ μεθύσι καὶ
τὴν ὥρην ἐκείνη ξετρύπωσε σάν
ΤΡΥΠΟΚΑΡΥΔΟ τὸ ΓΑΤΑΚΙ
καὶ μ' ἕνα ΑΓΚΑΘΙ σάν ΚΕΝ-
ΤΡΙ πού ἦταν μπλεγμένο στὸ
τρίχωμά του τσίμπησε ἕναν
ἀπὸ τὸ μεθυσμένο ΤΡΙΠΛΕΣ
καὶ ἔγινε ΣΙΦΟΥΝΑΣ, ἔλαβε
μορφὴ θηριώδους ΚΑΙΣΑΡΟΣ
καὶ ἔρπαξε τὸ μαχαίρι σάν
ΑΝΤΕΡΟΒΓΑΛΤΗΣ καὶ κυνή-
γησε τὸ ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙ τὸ γα-
τάκι... ἀλλὰ ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ
ἕνα γλυκὸ κελάρημα μιάς
ΚΑΡΔΕΡΙΝΑΣ ἀπὸ τὸ κλουβί
τῆς κρεμασμένη ἀπὸ ἕνα δοκά-
ρι ἔκανε τὸ θαῦμα τῆς!!

ΧΑΜΟΓΕΛΟ ἀνθίσε στὰ
χειλῶν του καὶ πρόλαβε τὸ παρ'
ὀλίγον θύμα νὰ γίνη ΑΟΡΑ-
ΤΟΣ καὶ ΤΥΧΕΡΑΚΙΑΣ!!
Κοὶ ἕνα ΤΡΕΛΟΠΑΙΔΟ σω-
στὸς ΔΙΑΘΟΛΑΚΟΣ μαζί μ'
ἕναν ΧΑΖΟΥΛΗ ἀρπάξανε τὴν
ΣΑΜΠΡΙΝΑ καὶ τὴν βάλανε
ΑΡΚΟΥΔΑΚΙ καὶ τὴν βάλανε

νὰ χορέψῃ ΚΡΗΤΙΚΟ καὶ ἔτσι
καταφέρανε καὶ δισκοδέσανε
τοὺς μεθυσμένους ΤΡΟΜΟ-
ΚΡΑΤΕΣ ὁπότεν κικιρίκουου
ἀκούστηκε ἕνα ΚΟΚΟΡΑΚΙ
καὶ τσοῦπ!! τρύπωσε μιά Η-
ΛΙΑΚΤΙΔΑ μέσα ἀπὸ τὴν γρίλ-
λιες δειλὰ δειλὰ καὶ ἔπαιξε
στὰ ματόκλαδά μου... ἀνοῖξα
τὰ μάτια διὰ πλάτα καὶ τί νὰ
δῶ μπροστά μου τὴν «Διάπλα-
σι» ὀρθάνοιχτη καὶ ὅλα τὰ Δια-
πλοισόπουλα μοισκαρμένα νὰ
ξεπιτιούνται ἀνάμεσα ἀπ' τὰ
φύλλα τῆς καὶ νὰ μὲ ὑποδέ-
χωνται μὲ ξεφωνητὰ!! Πετά-
χτηκα ἀπὸ τὸ κρεβάτι κούνη-
σα τὸ κεφάλι μου πάνω κάτω
ξύπνησα καλὰ καλὰ καὶ κάτ-
σα τὰ γέλια!!

ΚΟΚΟΡΑΚΙ

ΙΕΡΟΣ ΠΟΘΟΣ

Εἶν' ἕνας πόθος ἱερὸς
τὸ στήθος μας φλογίζει,
εἶναι μεγάλος δίκαιος
κι ὅλους μὰς πλημμυρίζει.

Αὐτὸς ὁ πόθος ρίζωσε
θαθεῖα μέσ' στὴν καρδιά μας
καὶ ἔπλωσε ρίζες καὶ κλαδιά
σὲ ὅλη τὴν γενιά μας.

Ὁ πόθος γιὰ τὴν Ἑνωσι
τοὺς Ἑλλήνες φλογίζει,
ἔχει ὀρμὴ ἀβάσταχτη
τὸν κόσμον συγκλονίζει.

Κι ὅσο ὑπάρχουν Ἑλλήνες
ἡ Κύπρος μας θὰ ζήσῃ!
καὶ ἀντάμα μὲ τὴ μάνα τῆς
στὴν δόξα θὰ βαδίσῃ!

ΧΑΡΙΛ. Γ. ΚΑΛΤΣΟΥΝΗΣ
(Λαύριον)

ΚΑΤΙ ΓΙΑ ΤΗΝ «ΔΙΑΠΛΑΣΙ»

Διάβαξα τὴν τελευταία «Διά-
πλασι» ὅταν μοῦ κατέβηκε μιά
θαυμασια ἰδέα. Νὰ γράψω καὶ
ἐγὼ κάτι καὶ νὰ τὸ στείλω γιὰ
δημοσίευσι στὴν «Διάπλασι».

Θαυμάσια! Ὡς ἐδῶ πᾶμε κα-
λὰ. Παίρνω τώρα ἕνα κομμάτι
χορτί καὶ ἕνα στυλό. Καὶ τῶ-
ρα τί νὰ γράψω; Ἀ ναί! Πρέ-
πει πρώτα νὰ γεμίσω τὸ στυ-
λό μου. Ἐν τάξει, ἔγινε καὶ
αὐτό! Ἀς κάνω τὴν ἀρχὴ τῶ-
ρα. Πῶς νὰ ἀρχίσω ὁμως; Νὰ
γράψω γιὰ μιά ἐκδρομὴ πού
πῆγα στὸ Μπιογιάντι; Γιὰ τὸν
μαθηματικὸ «ποῦ πολλὸ τὸν ἀ-
γαποῦμε μὰ τὸ μαθηματάκι
τοῦ ὅλες τ' ἀντιπαθούμε», ὅπως
λέμε σ' ἕνα τραγούδι πού τοῦ
βγάλαμε. Ἡ γιὰ μιά συμμα-
θήτριά μου πολὺ περήφανη καὶ
στριμμένη; Καλύτερα θὰ ἦ-
ταν ὅμως ἀν' ἔγραφα γιὰ τὴν

Ἀνοιξὶ ἢ τὸν Χειμῶνα. Ἀ ὄχι
Θὰ γράψω μιά περιγραφὴ ἑ-
νὸς τόπου ἢ μάλλον γιὰ τὴν
διαδρομὴ πού κάνω ἀπὸ τὸ
σπίτι μου ὡς τὸ σχολεῖο. Μπᾶ!
δὲν βᾶχ' ἐνδιαφέρον. Νὰ
γράψω γιὰ τὸν κῆπο μου ἢ
γιὰ τὰ ζῶα τῆς αὐλῆς μου; Ὡ
ὄχι! Ἀχ! τί νὰ γράψω; τί νὰ
γράψω; Ἐαφινικά... Τάκι,
τάκι, ἀκούω νὰ κτυπᾷ ἡ πόρτα.

Ἐμπρός! λέω. Ἀ! ἐσύ
εἰσαι Λίνα; Κιολὰ πού ἦρθες
χρυσὴ μου γιὰ νὰ μὲ βοηθήσῃς
νὰ γράψω κάτι γιὰ τὴν «Διά-
πλασι». Εἰμαι μισὴ ὥρα σκυμ-
μένη στὸ χαρτί καὶ ἀκόμα νὰ
γράψω κάτι!

Μὰ μοῦ φαίνεται πῶς ἔ-
γραψες ἀπ' ὅλα! λέει μὲ γέ-
λιο ἡ Λίνα κλείνοντας τὴν πόρ-
τα πίσω της.

Μὰ βέβαια! δίκην ἔχεις.
Πῶς δὲν τὸ κατάλαβα; Μυστή-
ριο πράγμα!

Ἐλα τώρα νὰ διαβάσω
με καὶ ἄσε γιὰ ἄλλους τὴν Λο-
γοτεχνία!

Τὰ μάζεψα καὶ ἐγὼ καὶ ἀπὸ
τότε δὲν ἐπεχείρησα νὰ ξανα-
γράψω τίποτα. Εὐτυχῶς γιὰ
σὰς!

ΚΑΛΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΗΓΑ!

Μέρες τώρα ὁ Γιώργος προσ-
παθοῦσε νὰ μὲ πείσῃ, βάζον-
τάς σὲ κίνησι τὴν ρητορικὴ
δαιμόνητά του, καὶ ἀμέτρητα
ἐπιχειρήματα πού τέλειωναν
στὸ κλασικώτατο:

—Ἐλα ντὲ μὴν εἰσαι δει-
λός. Τί ἄνδρας εἰσαι καὶ μένεις;
Τί ἄνδρας ἡμουν; Ἀὐτὸ βέ-

βαια τὸ γινώριζα μόνον ἐγὼ.
Ἀλλὰ τὴν ἀποβολὴ τὴν ὀκτα-
ῆμερη, πού ἂν μὲ τσάκωναν
στὸ σινεμά τὴν εἶχα βέβαιη,
θὰ τὴν γινώριζαν ὅλοι καὶ τότε
οὐαί κι' ἀλοῖμόν μου.

—Βρὲ Γιώργο τοῦ ἀπαντοῦ-
σα. Ἐνὰς σινεμάς εἶναι σ' ὁ-
λόκληρη τὴν πόλιν. Εἴκοσι πα-
ρὰ ἕνας οἱ καθηγηταί. Κάποι-
ος ἀπ' ὅλους θὰ εἶναι μέσα.

Τί τὰ θες λοιπόν, ἔχεις ὄρεξη
συζητήσεων μετὰ τοῦ κυρίου,
ὁ θεὸς νὰ σὲ φυλάξῃ, Γυμνασι-
άρχου, πρὸς ἐξασφάλισιν ἀπο-
βολῆς;

Μὰ ὁ Γιώργος ἦταν ἀελόνη-
τος. Ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ, ἐπέμει-
νε, δὲν ἔπρεπε νὰ χάσουμε τὴν
ἐργάρα. Κίνδυνος, γι' αὐτὸ ἦ-
ταν βεβαιώωωωωωωωω, δὲν ὑ-
πῆρχε κανένας. Τ' ἄλλα κατὰ
τὴν γνώμη του ἦσαν δικαιολο-
γίες τῶν δειλῶν.

Φίλοι λοιπόν ἀχώριστοι οἱ
δύο μὰς, κατῳρῶσε νὰ μὲ πεί-
σῃ, κι ἔτσι ἕνα βράδυ μὲ τὰ
καπέλλα ὑπὸ μᾶλλης, βρεθί-
καμε χωρὶς πολλὰς διατυπώ-
σεις στὴν κοινῶς καλουμένη
γαλαρία τοῦ σινεμά.

Τὸ πολλοῦ καράκι μοίραζε
ἀπανωτὲς γροθιές, ἐμεῖς χειρο-
κροτοῦσαμε, ξαναμοίραζε γρο-
θιές αὐτὸς, ξαναχειροκροτοῦ-
σαμε ἐμεῖς, καὶ ὅλα πῆγαιναν
καλὰ, πρὸς μεγάλο ἐνθουσια-
σμὸ τοῦ Γιώργου πού μὲ
σκουντοῦσε καὶ ψυθύριζε.

—Εἶδες μωρέ, πού φοβόσου-
να;

Τὸ ἔργο ἐξακολουθοῦσε,
τὸ μυστήριον λίγο ἤθελε γιὰ νὰ
λυθῇ, κι ὁ πρωταγωνιστὴς ἔδι-
νε ἕνα ἀπερίκοπτο ἐκείνη τὴν
στιγμὴ ὅταν ἀπλώθηκε ἕνα ψί-
θυρος.

Καθηγητὴς ἀνεβαίνει ἐ-
πάνω!!

Αὐτὸ ἦταν. Μ' ἕνα σάλτο
βρεθήκαμε καὶ οἱ δύο κάτω
ἀπὸ τὸ κάθισμα, καὶ ἔρποντας
φτάσαμε στὴ γωνία. Στὴν ἀπέ-
ναντι μεριά ἡ σιλουέττα τοῦ
μαύρου Δράκοντος, λάθος, τοῦ
καθηγητοῦ ἦθελα νὰ πῶ, ἔκοβε
βόλτες σιγά - σιγά. Τὸ φάν-
τασμα τῆς ἀποβολῆς πλυνίω-
ταν ἀπειλητικὰ γύρω μας προ-
καλώντας μας ἀγωνία.

Μὰ ὁ Γιώργος, πολυαίμαχος
καὶ διπλωματούχος σ' αὐτά,
μ' ἄδραξε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ
μ' ἔφερε μπροστά σ' ἕνα πα-
ράθυρο. Σέβελος τ' ἀνοῖξε καὶ
μοῦκανε νόημα νὰ βγῶ.

Βγάξω ἔξω τὸ κεφάλι καὶ
καθὼς μὲ χτυπᾷ ὁ ἀέρας νιῶ-
θω δυὸ συνοισθήματα. Τὴν ἀ-

νακούφισι μὰ καὶ τὸν φόβο.

Ἡ διπλανὴ στέγη δὲν εἶναι
κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο ἀλλὰ
ἕνα μέτρο πλάγιως. Τί νὰ κά-
νω! Ἀκουσίως γίνομαι ἀκρο-
βάτης. Πιάνομαι ἀπ' τὸ περ-
βάξι τοῦ παραθύρου, κουνιέμαι
λίγο σάν ἐκκρεμὲς καὶ κοτόπιν
ἐκτελῶ τὸ γνωστότατο «ἦ τοῦ
ὑψους ἢ τοῦ βάθους».

Ἡ κεραμίδια ποῦσασε μ'
ἔκανε νὰ καταλάβω πῶς κατ'
εὐτυχίαν ἡμῶν τοῦ ὑψους. Κυ-
λιέμαι λοιπόν λίγο δεξιόωωωωωωωω,
γιὰ νὰ προσγειωθῇ κι ὁ Γιάρ-
γος, καὶ μαζί καὶ οἱ δύο φτά-
νουμε στὴν ἄκρῃ τῆς στέγης.

Ξεραμμένες περὶ πλοκάδες τὴν
ἐνώνουν μὲ ἕνα τοῖχο. Ἀμολιῶ-
μαστε λοιπόν κανονικά, κάνου-
με ἕνα σταθμὸ στὴ ράχη τοῦ
τοῖχου, καὶ νάμαστε σ' ἕνα κο-
τέτσι, Σωθήκαμε!!!

Δίνω ἕνα πηδημα γιὰ νὰ
δρεθῶ κάτω, μὰ ἕνα χράτσης...
μοῦ κόβει τὰ αἵματα. Πάει τὸ
παντελόνι. Φέρνω τὸ χέρι πί-
σω νὰ ξεδεσάσω τὸ μέγεθος τοῦ
σκισίματος καὶ πέφτω κάτω ἀ-
νάσκελτα.

Χιλιάδες ἀστράκια, γλό-
μποι, φωτάκια, ἀλωνίζον
μπροστά μου.

Σηκώνομαι βαρετὰ καὶ τρί-
βοντάς τὰ μάτια ψιθυρίζω:

—Βρὲ νὰ πᾶρῃ ἡ εὐχὴ ξέ-
χασα τὸ φῶς ἀναμμένο καὶ ἀπὸ
κοιμήθηκα. Καὶ καθὼς σκεπά-
ζομαι μὲ τὸ πάπλωμα συνεχί-
ζω ἀναστενάζοντας:

—Δυὸ κιλοβάτ στὸ ρολόι,
εἶναι βλέπει κατ'ὸπώρα, ἕνα
ἀσχημο πένσιμο, ἕνα ξύπνημα ἢ
ὥρα μία μετὰ τὰ μεσάνυχτοι,
κι' ὅλα αὐτὰ χωρὶς νὰ πᾶω
πουθενά. Καλὰ λοιπόν πού δὲν
πῆγα. Γιατί ἄλλοιως, τί τὰ θέ-
λετε, τὸ ὄνειρο πολλὰς φορὲς
βγαίνουν. Ἔτσι;

ΣΤΑΥΡΑΕΤΟΣ ΤΗΣ ΠΙΝΔΟΥ
ΕΚΘΕΣΙΣ ΣΤΟ
ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ

Ἀχ! ἀγαπημένο μου σπι-
τάκι! Τί καὶ τί δὲν κρύβεις
ἐνὸς μέσα σου! Κάθε μιά μι-
κρὴ σκηνούλα ἀπὸ τὸ μεγάλο
θέατρο τῆς Ζωῆς μου, ἔχει
παιχτὴ μέσα σὲ σένα, καὶ ἔχει
γραφὴ μὲ ἀνεξίτηλη μελάνη ἐ-
πάνω στὰ κάτασπρα τοιχώμα-
τά σου. Κάθε σου πέτρα, εἶναι
γιὰ μένα ἕνας μικρὸς θησαυ-
ρός. Ἐνὰς θησαυρὸς ἀγαπη-
μένος, καὶ πολυτιμότερος ἀπὸ
κάθε ἄλλον. Καὶ τώρα... Ἡ λύ-
πη μου εἶναι ἀπέραντη καθὼς
σὲ βλέπω τσακισμένο νὰ κοι-
τάσεις ἐμπρός στὰ πόδια μου
ὑπερὰ ἀπὸ τὸν καταστρεπτι-
κὸ σεισμό.

Μὲ ἀπέραντο πόνο σκέπτο-
μαι ὅτι δὲν θὰ μπορέσω πάλι,
ὅπως ἄλλοτε, ν' ἀνοῖξω τὴν
πόρτα σου, καὶ νὰ ὀρμήσω μέ-
σα σάν σίφουνας ξεφωνίζοντας
χαρούμενα. «Μαμά τὸ ἤξερα τὸ
μάθημα θαῦμα. Ἀλλὰ ἔχω τῶ-
ρα μιά πείνα. Εἶναι ἔτοιμο τὸ
φαγητό; Τί καλὸ μὰς μαγεύει-
φες σήμερα;»

Ὅλες αὐτὲς οἱ σκηνὲς περ-

νοῦν μέσα ἀπὸ τὸ μυαλό μου
μὲ ταχύτητα. Εἶναι ἀπὸ κείνες
τὶς σκηνές, πού ἔχουν γυριστῇ
κατὰ τὴν ὁμορφὴ καὶ ξενίστη
παιδικὴ ηλικία. Τὴν ηλικία
πού ὅλοι θὰ ἐπιθυμοῦσαν νὰ
ἔχουν γιὰ πάντα.

Μὲ μῖσος κοιτᾷ τὸ καινούρ-
γιο μου σπῆτι. Εἶναι γιὰ μένα
ἕνα ξένο. Μὰ κι' αὐτὸ νομί-
ζω πῶς μὲ κοιτᾷ πολὺ ἐχθρι-
κά, καὶ ἔτσι ἡ πρώτη μας γνω-
ριμία ἦτο δυσάρεστος. Καθὼς
μὲ κοιτᾷ, φαίνεται νὰ μοῦ
λέει: «Ἐννοια σου. Καὶ νὰ δῆς
ἐγὼ τί θὰ σοῦ κάνω. Δὲν θὰ
τολμᾷς ποτε νὰ κάνῃς τίποτα
κρυφὸ. Ὅλοι θὰ τὰ μαρτυρᾷ.
Ἰδίως ὅταν πρῶς τὸ γλυκὸ».

Πῶ, πῶ, πῶ! καὶ τί σκλη-
ρὸ πού εἶναι τέλος πάντων!
Φαίνεται πῶς δὲν ἔχει ψυχὴ.
Ἐρισμένως ναί! Δὲν ἔχει. Ἐ-
νὴ τὸ ἄλλο ἔχει.

Ἀχ! Θεέ μου! Γιατί νὰ γί-
νῃ αὐτὸς ὁ σεισμός; Αὐτὸς ἔ-
φταιξε γιὰ ὅλα. Αὐτὸς δὲν χό-
ρισε ἀπὸ κάθε τι ἀγαπημένο
μου. ΗΛΙΑΧΤΙΔΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗ
ΔΙΑΠΛΑΣΙΩΤΙΚΗ
ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

Τί κρίμα πού ἦταν ὄνειρο!...
ναὶ τί κρίμα...

Ἡ «Διάπλασι» χαίρειντας
τὸν καινούργιο χρόνον, μεγάλο
γλέντι ἔκανε σὲ χαρούμενο
φόντο. Καλεσμένοι, ὅλοι ὅσοι
ἦσαν φίλοι τῆς προπολεμικῆς
καὶ μεταπολεμικῆς... ντυμένοι
ὅλοι μὲ τοῦ ψευδωνύμου τὴν
μορφὴ

Ἀρχόντισα ἡ «Κυρά - Διά-
πλασι» στὸ σαλόνι τῆς προ-
σωπικότης ὅλη ἡ εὐθυμὴ καὶ
σοφὴ συντροφιά τῆς.

Ὁ Πελεκάνος πορτιέρης τῆς
σάλας προμερὸς... τουρτουρί-
ζει καὶ κλαψουρίζει δίνοντας
εὐχὲς στὴν ἐξόρτα. Πότε -
πότε γουρλώνει τὰ μάτια του
βλέποντας τὴν λιμουζίνα πού
ἔχει πῆξει ἔξω καὶ συλλογιέ-
ται: Εὐτυχῶς πού τὸ γλέντι
γίνεται σὲ ἐξοχικὴ βίλλα ὡ-
λως... θὰ μὰς εἶχε γράφει ὁ πό-
λισμαν πολλὰκις!! Τί ἀνόητα
πού εἶναι αὐτὰ τὰ παιδιὰ! μὰ
τί χαρούμενα ἀπόψε... ἔχει
βαρεθῇ τοὺς τίτλους ἀναγγέ-
λοντας: — Κόμης ΟΜΠΛΙΓ-
ΚΑΝΤΩ... παρουσιάζεται ὁ κο-
μήτης κορακοῖδης ντυμένος με-
τὰ μονὰ καὶ ἀφθόνου μπρι-
γιαντίνης: ὁ μέγας δυνάστης
τῆς ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΕΩΣ.

Ἀ-
κολουθοῦν ἄλλοι: τὸ ΠΑΠΑΚΙ
μὲ τοὺς κηδεμόνας του, τὸν
ΚΑΙΣΑΡΑ καὶ τὸν ΕΥΕΥΝΑ-
ΚΙΑ πού ἀγριοκοιτοῦνται. Θεέ
μου θὰ ἀρπαχτοῦν ἐδῶ μέσα!...
Καλὲ τί ἀστεία πού εἶναι ντυ-
μένοι!... Πῶ, πῶ, μιά μύτη πού
ἔχει ἡ πάπια!... καλὲ Καίσαρ
ζουρλομανδία εἶναι αὐτὸ πού
καὶ κρυφάει!... πῶ, πῶ
φορεῖς;... Κρυφάει!... καὶ
ἐξ ἀνάγκης!... Ἀ! ἡ ΣΑΜΠΡΙ-
ΝΑ μετὰ τῆς ΠΙΤΣΙΡΙΚΑΣ,
μὰς κόψατε τὴν χολὴ κοριτσά-

κια μου!... Τί εἶναι αὐτὸ πού
κυλάει;... μὰ... τὸ ΤΡΥΠΟΚΑ-
ΡΥΔΟ, δὲν βλέπετε... ἡ βερβέ-
ρες σὲ ἔφαγον πιτσιρίκο... Πῶ,
πῶ! κοκκινίλα! τί συμβαίνει;
ἔρχεται ὁ ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ χούμ...
τὸ κορμί του ἴσιο σάν πινέλο,
οἱ τρίχες τοῦ κεφαλοῦ του,
τεντωμένες ἀπ' τὸ κρῖο, γεμά-
τες κοκκινίλα βάφουν τὸ χιόνι...

Ἄν ἡμῶν ταῦρος θὰ σοῦκανε
ἐπιθεσί!... ὦ καλλιτέχνα!... κί-
κί κί... μὰ τί στο... ἀκόμη δὲν
ξημέρωσε κράτα ΚΟΚΟΡΑΚΙ
τὴν χρυσὴ σου κουβεντούλα
γιὰ τὴν ΑΥΓΗ, πολὺ τὸν κόκο-
ρα δὲν μὰς κάνεις; Ἀζόρ!...
ὀρίστε κοτόπουλο!... ἔρπα το!

Κόσμος πάει κι' ἔρχεται... καὶ
τί θὰ δοῦν τὰ μάτια μου ἀκό-
μη, λέει ὁ ΠΕΛΕΚΑΝΟΣ...
Τί γλέντι!... ὁ κ. ΦΤΕΡΗΣ
χειρονομεῖ, πρώτη του φορά:
—Συνετιστῇτε παιδιὰ μου!
(λέει στοὺς ψευδωνυμάχους)
τί ἀρπαξόσαστε ἔτσι, ντροπὴ
σας... ΚΑΙΣΑΡ φοβοῦμαι τὰ
αἵματα... Διάβολοι μὲ τὸν Ε-
ΣΥΠΝΑΚΙΑ τὰ βάλανε ὅλοι
σας... τὸ, καὶ μινουλίκο... χμ!
τί λέω! «ὅπως στρώσης θὰ
πλαγιάσῃς». Ψυχρὸς πόλεμος
εἶναι αὐτὸς... ἡ φωτιά καὶ
λαύρα!...

Ὁ ΑΝΑΝΙΑΣ κάνει χάξι μὲ
κείνους πού τὸν κοιτᾶνε μὲ ἀ-
νοιχτὸ τὸ στόμα.

Πφ!... μυρίζει ἐντομοκτό-
νον... εἶναι τὸ ΝΤΙ ΝΤΙ ΤΙ
Φφρρ, μὰ τί βλέπω τὸ ΦΡΟΥ-
ΦΡΟΥ μὲ τὸ ΑΣΤΕΙΟ ΜΟΥ-
ΤΡΑΚΙ!... κοιτάξτε μυτίτσα...
καὶ ἕνα ματάκι... Παναγία
μου! Φτοοοοο... νὰ μὴ βασκα-
θῇς!... Τί τσόκαρα εἶναι αὐτὰ
ΣΤΕΦΑΝΕ ΑΤΤΙΚΕ;... μὴν
τάχα εἰσαι ἀρχαῖος φιλόσο-
φος;... τὸ ὄνομα σοῦ πάει κου-
τί!... Πῶ, πῶ, ἀρώματα!... ἄμ'
πῶς ἀφοῦ μπαίνει ἡ ΑΓΡΑΜ-
ΠΕΛΗ μὲ τὸ ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥ-
ΔΟ!... Γιὰ κοίτταξε ψευδώνυ-
μα!... μπαίνουν οἱ ἀπελπισμέ-
νοι!... ὁ ΦΤΩΧΟΥΛΗΣ ΤΟΥ
ΘΕΟΥ!... ζητᾷ τὴν ἐξ' ὑψους
παρηγορία!... μοῦ σπάζεις τὴν
καρδιά ἀδελφε μου... ὁ ΦΤΩ-
ΧΟΣ ΔΙΑΒΑΤΑΚΗΣ· μ' ἕνα
σασκούλι χιλιομυλῶντο στὸν
ὄμω... καὶ πατοῦμενα δίχως σό-
λες... πῶ, πῶ, καπνάντια! «Πα-
τέρτα πάρε ἀπὸ ἐμένα τὸ ποτή-
ρι αὐτό!...»

—Ψί!... κύριος γυάλισμα...
Λούστρος ἐδῶ!... αὐτὸ εἶναι τὸ
ΛΟΥΣΤΡΑΚΙ!... ἀναμεινόνται
ρεγγοκέφαλα!... Τί φουγάρο
εἶναι αὐτό!... μὴν ἀνησυχεῖτε
ὁ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΣ ἀνάβει
πίπα ὥσπου νὰ τὴν τελειώσῃ...
ὑποφερτόν!... μόνο καμιά
φουρτούνα μὴν κάνεις καὶ γί-
νουν ὅλα ἐδῶ μέσα!... Αἰγαῖον
Πέλοπος!... — Ε! ΝΑΥΤΑΚΙ
μὴν εἶδες τὴν ΧΡΥΣΑΥΓΗ καὶ
τὴν ΛΟΥΛΟΥΜΠΕΛ ἐκεῖ πού
γυρίζεις; ἔχει γούστο νὰ μὰς
ἀργήσουν νάβουν...

Ὁ ΜΙΝΩΣ ἔχει μαζεμένους τοὺς

καλλιτέχνες... σὰς παρακαλῶ
ιδίκα μαθήματα στὸν ΕΛ
ΓΚΡΕΚΟ... ἡ μάλλον... μαύ-
ρισέ τον μὲ φούμο!...

Ποῖο πέρα ἡ ποιλὰ ΒΑΝ-
ΤΑ συμβουλεύει: «Πῶς νὰ κερ-
δίσετε τὴν προσεχὴ «Κυριακὴ
τοῦ ΑΝΑΝΙΑ» εἶχε βλέπετε
κερδίσει στὰ νεϊτάς τῆς μιά!...

Ἡ «Κυρά - Διάπλασι» ἀνά-
πρη!... τὸ χέρι τῆς τυλιγμένο
μὲ κομπρέσες!... ἔνεκα ἡ ἀλλη-
λογραφία!... Πῶ, πῶ, ἀστρά-
κια ποῦχει τὸ Δέντρο!... κάθε
ἕνα κι ἕνα ψευδώνυμο!... σπὴν
κορφὴ ἕνα ἄστρο τ' ἀγκαλιά-

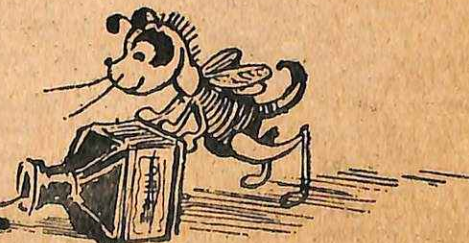
Άγαπητό μου ΚΟΥΡΑΙΣΜΕΝΟ ΡΟΛΟΓΑΚΙ πολύ μ' άρεσε το ψευδώνυμό σου. 'Η ανταλλαγή Μ. Μυστικών, γίνεται είτε άπ' ευθείας είτε μέσω ήμων. 'Η άσκησή σου είναι λάθος. —ΚΟΚΟΡΑΚΙ, δεν μπορώ να καταλάβω γιατί δεν προσπαθείς να δείξεις λίγο κατανόηση. 'Εχω πάνω από 500 άγγελίες που όπωσ καταλαβαίνεις δεν μπορεί να μπουδ σ' ένα τεύχος. Πρέπει όλες να πάρουν σειρά, φυσικά δέ κι' οι δικές σου. 'Η συνεργασία σου θα δημοσιευτεί. Οι άπατήσεις σου στους διαγωνισμούς έληφθσαν. Δυστυχώς δεν ήσουν άπ' τούς τυχερούς γι' αυτό και δεν έγινε μνεία. —'Η σκάλα σου ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗ είναι λάθος, το κρυπτογραφικό σου θα δημοσιευτεί. —Εύχαριστώ που με πιστεύεις καλή μου φίλε ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ. 'Από τις συνεργασίες σου θα δημοσιευθεί «'Ο Πλάτωνος του 'Ιπποκράτους» καθώς και οι δυο άσκήσεις σου. —Τά τεύχ σου ΤΡΙΠΛΕΣ μπορείς να μάζε τα στείλεις και να σ'α δέσουμε. Σ' εύχαριστώ για τα καλά σου λόγια. —ΜΟΤΣΑΡΤ θα δημοσιευθούν το «Μπορέιτε» και το έμμετρο πρόβλημα. —ΝΤΙ-ΝΤΙ-ΤΙ από τις άσκήσεις το κυβόλεξό σου θα δημοσιευθεί. —'Απ' αυτά που μου στέλνεις ΝΥΧΤΟΤΡΑΓΟΥΔΟ, θα δημοσιεύω τη συνεργασία σου «Εϊκόνας», που μ' άρεσε πολύ. Οι άσκήσεις σου θέλουν σινική. Τα σκίτσα τάδωσα στον καλλιτέχνη. —ΑΡΗ, σοβ δημοσιεύω το κρυπτογραφικό και το ποιήμά σου. 'Εχεις άπόλυτα δικιο για τις Μ. 'Αγγελίες, που έχουν καταντήσει ένα άνόητο πείραγμα. Για να δοίμε, θα καταφέρεις έσύ να τούς θάλεις στο σωστό δρόμο; —Πολύ χαίρομαι ΧΑΜΟΓΕΛΟ που... έπαψε να μάζε φοβάσαι. 'Ελπίζω σύντομα να μάζε ξανά. Το ψευδώνυμο πληρώνεται κι' αυτό. —ΗΛΙΑΧΤΙΔΑ, η συνεργασία σου θα δημοσιευτεί. 'Όσο για τάλλα, άπ' ότι θυμάμαι, νομίζω ότι άπερίφησαν. —ΖΑΧΑΡΟΥΛΑ ΑΛΕΒΙΖΑΚΟΥ, φαίνεται πως το προηγούμενο γράμμα σου χάθηκε. Το σκίτσο σου πρέπει ναίαι με σινική. 'Από τις άσκήσεις σου οι δυο σκάλες είναι λάθος. Θα σοβ δημοσιεύω το «Εϊσάστε έξυπνοι», κι' ένα φωνηεντόλλυπο. (Δυστυχώς δεν έχω χώρο για τις άλλες). 'Όσο για το ψευδώνυμο, στείλε άλλο. —'Η έργοπορία στις Μ. 'Αγγελίες ΠΡΟΚΑΜΜΕΜΕ ΤΕΜΠΕΛΗ, όφείλεται στη σωρεία των Μ. 'Αγγελιών που έχουν μαζευτεί. 'Όπως θλέπει παρακάλεσα ήδη τούς φίλους μου να σταματήσουν για λίγο να μου στέλνουν, άσπου να δημοσιεύω αυτές που έχω τώρα, στο γραφείο μου. Εύχαριστώ πολύ για... τη συμβουλή σου. Σ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΗ. Τίποτα το ά ν ή θ ι κ ο δέ έρίσκω στις λέξεις Ράκ έντ Ρόλλ. Πρέπει να ξέρεις άλλωστε, ότι οι λέξεις δεν είναι ποτέ άνήθικες. 'Ανήθικος είναι αυτός που τις λέει, καθώς έπίσης κι' αυτός που τις παρεξηγεί όταν δεν

έχουν τίποτα το παρεξηγήσιμο. 'Όσο για τον 'Ολλανδό, τον Σεμπάστιαν κλπ. θα σε παρακαλούσα να μου γράφεις τί το άνήθικο τούς βρίσκεις, ώστε να χρειάζεται να καταργηθούν. Δεν άρνείται την ήθική, άρκεί να μη φέρη παρωπίδες, να μην είναι παρατηρήσιμη και 'Ιησουϊτική. Για τις άγγελίες έχεις δικη. 'Όμως εύχαριστεί τα παιδιά κι' ό προσορισμός ό δικός σου είναι αυτός: να τούς δίνουμε χαρά, μόρφωση, να καλλιεργούμε τη φαντασία τους (κι' όχι να τ' αποελασκώνουμε) με μία λέξη, να τα γεμίζουμε. Για την παρατήρησή σου ότι από τις 36 σελίδες που δώσαμε το πρωτοχρονιάτικο τεύχος, ξαναγυρίσαμε στις 24, έχω να σοβ άπαντήσω πως δεν έχουμε τα μέσα να θγάδουμε περισσότερες. Βλέπεις, έμάς δεν μάζε ύποστηρίζει κανένας. Για την άγορπορία στην άπάντησι των γραμμάτων σου, μάθε ότι έχω πάνω από 150 γράμματα τη βδομάδα, που πρέπει όλα να πάρουν τη σειρά τους. Εύχαριστώ για τα καλά σου λόγια ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΕ. 'Ελπίζω να μου ξαναγράψεις. Χρόνια πολλά (έστω και καθυστερημένα) ΡΟΔΟΠΕΤΑΛΛΟ για τη γιορτούλα σου. Μακάρι αυτό που έκανες έσύ να το κάνουν όλοι. Σίγουρα τότε από 24 σελίδες θα πάμε στις 36. Πολύ νόστιμο το σταυρολεξάκι σου, όμως δυστυχώς δεν μπορεί να δημοσιευτεί γιατί είναι σκίτσο και χρειάζεται ναίαι με σινική. Το αίνιγμά σου όμως θα το δημοσιεύσω. —Εύχαριστώ πολύ για τις εύχες και τα καλά σου λόγια ΙΒΑΝΟΝ και ΓΛΥΚΕΙΑ ΒΟΛΙΟΤΟΠΟΥΛΑ. 'Από τις άσκήσεις σου θα δημοσιευτεί η σκάλα. (Δεν έχω χώρο για τις άλλες). Λυπάμαι για τις καθυστερήσεις κλπ. κι' έλπίζω να μην ξαναγίνουν. —Το κομμάτι σου «Κάτι για την Διάπλαση» δεν έχει ούτε όνομα ούτε ψευδώνυμο. Το ίδιο κι ό φάκελλος. Ποιά είσαι; 'Αγνωστο, ώστόσο το κομμάτι σου θα το δημοσιεύω γιατί είναι χαριτωμένο. 'Η σκάλα σου είναι λάθος. —Κι' έγώ τάχω μπερδέψει ΠΥΡΙΝΟ Ζ. Μου τα γράφετε όλα μαζί και όλοι μαζί το μόνο που καταφέρνω στο τέλος είναι να μη θγάξω άκρη! Τ' άνέκδοτα και το κομμάτι σου θα δημοσιευτούν. Το ψευδώνυμο που τόσo θέλεις, σοβ το έχω έγκρίνει στο 2 τεύχος του 1957. Το άλλο που ζητάς (το φίλου σου) θα έγκριθ σήμερα. Το σταυρολεξό θα δημοσιευτεί άς έλπίζουμε στις άπόκριες.

Το μπέρδεμα στις άγγελίες, όφείλεται στην πληθώρα τους. Δυστυχώς δεν μπορώ πιά τίποτα να κάνω για το άνωτισμό. Μη στενοχωριέσαι όμως, όλοι θα το πάρουν για τυπογραφικό λάθος. Περιμένω τις άνατολίτικες ιστορίες. —Τα ποιηματάκια σου καλά ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ. 'Η «'Επιστροφή» θα δημοσιευτεί. Οι άσκήσεις σου περιφημες. Κρίμα που έχω χώρο μόνο για τη μία. —ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ ΙΝΙΩΤΑΚΗ και τα τρία ψευδώνυμα που μου ζητάς τα έχουν όλοι. Στείλε μου άλλα. Το 'Ελληνοσύμφωνο θα δημοσιευτεί. —Θ. ΣΤΑΓΙΑ δυστυχώς ούτε το 'Αγιοθασιολάτικο διήγημα, ούτε το Χριστογεννιάτικο ποίημα είναι πιά έπικαιρα. Στείλε όμως άλλα, γιατί γράφεις άρκετά καλά. —Και θέβαια σε συγχωρώ ΠΥΡΙΝΟ Ζ, καθώς έπίσης κι' όλο σου τον σούλγιο. Μου είσατε άλλωστε τόσο άγαπητοί, που σάς θεβαιώ πως τίποτα δεν θα με κάνει ν' άλλαξω ιδέα για σάς. 'Ισως το γράμμα μου να ήταν λίγο πιο τσουχτερό άπ' ότι έπρεπε. 'Ελπίζω όμως να με συγχωρέσετε κι' έσεις με τη σειρά σας. —'Από τις συνεργασίες σου ΜΕΡΣΕΑ θα δημοσιευτεί το «Χάραμα». ('Η άνταπόκρισή σου είναι πολύ μικρή). 'Από τις άσκήσεις σου ό 'Αναγραμματοσμός και ό Λεξιγράφος. Δυστυχώς δεν έχω χώρο για τ' άλλα. —ΦΩΧΕ ΔΙΑΒΑΤΗ έδωσα το γράμμα σου στον κ. Φτέρη. 'Ο «Καταρράχτης» θα δημοσιευτεί. Ψευδώνυμο ένέκρινα. —ΕΥΗ ΦΡ... το Τσουχτερά το έχει άλλος. Σοβ έγκρίνω το Χιονάτη (έλπίζω να σ' άρέσει), μ' αυτό θα δημοσιευτούν και οι άγγελίες σου. —ΧΑΡΙΛΑΕ ΚΑΛΤΣΟΥ ΝΗ, ό «'Ιερός Πόθος» θα δημοσιευτεί. Τα σκίτσα τάδωσα στο σκίτσογράφο. —ΑΝΔΡΕΑ ΓΙΑΝΝΑΚΟΥ (Κύπρος), ό «Ζηλιάρης» δημοσιεύτηκε στο προηγούμενο τεύχος. 'Από τις άλλες δυο το «Θάνατος κι' η ξενιτιά» είναι μεγάλο και το ποιήμά σου όχι τόσο καλό. Στείλε άλλο. —'Η συνεργασία σου ΑΝΑΣΤ. ΠΡΟΔΡΟΜΙΔΟΥ, άρκετα σχολείο. Γράψτε κάτι άλλο λογοτεχνικώτερο. —ΓΙΩΡΓΟ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟ (Ν. 'Ιωνία) και ΓΙΩΡΓΟ ΚΥΡΤΕΛΟ (Κατερίνη) παρακαλώ να μου στείλετε άλλα ψευδώνυμα γιατί αυτά που σάς ένέκρινα δυστυχώς τα έχουν όλοι κι' άπό άπροσεξία μου τα ένέκρινα και σέ σάς. Παρακαλώ να με συγχωρέσετε και να μου γράψετε ποιά άλλα θέλετε (χωρίς αντίτιμο φυσικά). —ΣΠΥΡΟ ΑΡΒΑΝΙΤΟΠΟΥΛΟ, το σταυρολεξό σου θα δημοσιευτεί μόνο που θ' άργήσει πολύ γιατί προηγούνται άλλα. —'Εχεις δικη ΟΛΥΜΠΙΑΣ για τόσo... 'Ιδω όπως σοβ έξηγήσα και στο γραφείο μου. 'Η Σκάλα σου είναι λάθος και το σταυρολεξό πολύ εύκολο. Στείλε άλλα. —'Απ' όλες σου τις άσκήσεις ΜΠΑΓΚ Σ ΜΠΑΝΝΥ θα δημοσιεύω το κρυ-

πτογραφικό και το τετράγωνο γιατί δεν έχω χώρο για τάλλα. 'Επίσης το σταυρολεξό σου, που όμως θ' άργήσει γιατί προηγούνται άλλα. —ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΒΕΖΥΡΙΔΗ η άνταπόκρισή σου πολύ στεγνή και μικρή. Στείλε κάτι άλλο. —ΑΠΟΡΡΗΤΟ ΚΑΣΤΡΟ σε παρακαλώ να μου γράφεις τί προεπάρχουν σου για να το γράψω στη καρτέλα σου. 'Αλλοιώς θ' άναγκασθώ να μη δημοσιεύω τις άγγελίες. —Μπράβο άγαπητό ΣΩΦΕΡΑΚΙ που τα καταφέρνεις έτσι καλά στη γραφομηχανή. 'Η σκάλα σου δεν είναι σωστή. Μην άπαγορευτείς όμως. Ξαναδοκίμασε. —ΚΩΣΤΑ ΔΡΑΚΑΤΟ το 'Ιερόνός το έχει ζητήσει ένας άλλος πριν από όνομα. Λόγω πρωτεριάτητος του άνήκει. Στείλε μου άλλο. —ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ 'Ολυμπιακός ά (ΔΒ) —Κλέφτης του 21 ά (ΔΣ) —'Ιερόνός ά (ΕΠ) —Γλυκεία Βολιτοπούλα κ. (ΔΠ) —Πολύ —Έρος ά (ΑΝ) —Ντάλια κ. (ΚΚ) —Κεφαλλοννής ά (ΠΑ) —Μπισκότο ά (ΠΣ) —Τώνης Πούλης ά (ΙΔ) —Κουρδισμένο Ρολογάκι κ. (ΟΠ) —; ά (ΔΚ) —Παναθηναϊκός ά (Ντ) —Καμικάζι ά (ΒΤ) —'Ονειρεμένη Πατρίδα κ. (ΠΤ) —Μάρτεν Ντάλλ ά (ΙΚ) —Βελεροφόντης ά (ΟΠ) —Λέω Κώσιον ά (ΠΚ) —Ξανθός Καθαλάρης ά (ΤΜ) —Νέραν ά (ΓΔ) —Ριντιντιν ά (ΓΑ) —Τρομερός Ψαράς ά (ΑΖ) —Μερσεντέρς κ. (ΕΜ) —'Απόρρητο Καστρο ά —'Αρχικατάσκοπος ά (ΑΖ) —Μότορ ά (ΖΑ).

.....
Μαθητικές συνεργασίες
ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ
Μικρό καρδιάκι γοργό κι' έλαφρό τα κύματα σκίζει πετάει στον άφρό.
'Από ταξίδι νά, μακρινό γυρίζει, στο μπουράγιο εκεί χαρωπό πλευρίζει.
Και οι ναύτες όλοι πατούνε στη γή και καθείς άνάβει στους άγίους κερί.
ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ
*
Ο ΚΑΤΑΡΡΑΧΤΗΣ
Τά μελανά τα σύννεφα γοργό το άστροπελέκι σά φίδι σκίζει πύρινο βροντάει και σκάει παρέκει.
Ξεχύνεται δρυμόλοχο χυμείε βογγάει με λύσσα και μες τη νύχτα μένεται πυχτό σκοτάδι πίσσα.
Μά να ξημέρωσ' η αύγή ή μότρα στομαστ'ει κι' ό ήλιος χρυσοκόκκινος άπό ψηλά γελάει.
ΦΩΧΟΣ ΔΙΑΒΑΤΗΣ

Μικρές άγγελίες

— 466 —
ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ της Αιγύπτου, θέλεις να άλληλογραφούμε; 'Αν ναι, γράψε μου παρακαλώ το ταχύτερο την διεύθυνσή σου.

ΤΣΟΥΧΤΡΑ
— 467 —

ΓΙΑ ΝΑ παραμερισθούν λίγο από την στήλη αυτή αι έθελοντικές προστάσεις, τα πένθιμα έμβαστήρια οι καταπληκτικές άποκαλύψεις τα όμηρικά γέλια κτλ. που είναι σπανήρες πνεύματος και μιά... έλαχίστη έντάσεως και για να δώσω μιά διεξόδο στην έξυπνάδα σας που ξεχωρίζει σάς έαζώ το παρακάτω πρόβλημα. 'Όποιος στείλει σέ έναν μήνα την πιο ΕΞΥΠΝΗ άπάντησι στη στήλη αυτή ΚΑΤΙ θα πάρη άεροπορικώς.
Τοποθετώ σ' ένα τραπέζι ένα νόμισμα. Πάνω στο νόμισμα μιά κατασρόλα με τέσσαρες όκάδες άκριβές νερό. 'Επλά λειτουργεί άνεμιστήρας και στον τοίχο ένα ρολόι παλαιότατο τύπου (έκκρεμες με έσπίδια).
Ζητείται α) Πώς θα πάρω το νόμισμα χωρίς να έγνιξω το τραπέζι και την κατασρόλα. 2) Σε τι θα μου χρησιμεύσουν το νερό ό άνεμιστήρας και το ρολόι και 3) Μαντέψτε το άεροπορικόν κάτω.

ΑΡΗΣ
— 468 —
ΝΑ ΚΑΙ ό Πούκ που ζητάει έξηγήσεις... Πρόσεξε μη σε κάνω στιχάκι και σένα σαν τούς άλλους! ΚΟΚΟΡΑΚΙ

— 469 —
ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ έληξε η βασιλεία σου, όπως θα λήξει για όλους και θα ύπάρχη μόνο για τό... Κοκοράκι.

— 470 —
ΑΙΘΕΡΑΡΧΕ, 'Ελληνα, Βαλλέ Σπαθί, Στραβοέξυλο, Ροθιόνα Κροΐας, Κόμη 'Ομπλικαντά, δεινό άποκαλιπταί άν σάς θαστή άποκαλήψτε με.

ΚΟΚΟΡΑΚΙ
— 471 —

ΣΙΚΙΑΡΙΔΗ, 'Αολάνογλου, Α. 'Αλεξόπουλε, Η. Σαμθράκη, δίδες Κ. και Ε. Μωδινό, κύριος Χ και Ι. Μαυροειδή, Δ. Μπίκο, Ι. 'Αβέρωφ, 'Αννα Μάρθα σάς χαίρετω, έξω τα ψευδώνυμα σας άλλα δεν σάς φοβάται! Κοκοράκι περιμένα σκολατές να δυναμώσω και να ξεσκεπάσω!!

ΣΟΚΟΛΑΤΕΝΙΑ
— 472 —

ΥΠΟΘΕΣΙ 333 ΧΙ = Ευθύμιος Μαυρογιάννης. Δυνατή Κοκορική Προσάσας.

ΚΟΚΟΡΑΚΙ
— 473 —

ΑΝΤΑΛΛΑΣ ΣΩ μικρά μυστικά μ' όλους. Διεύθυνσις άγγελία 212. 'Επίσης ΒΡΑΒΕΥΟΝΤΑΙ τα δυο

καλύτερα. Λάβετε όλοι μέρος στον διαγωνισμό.

Ρ. ΚΡΟΥΣΟΣ
— 474 —

ΓΙΑ πρώτη και τελευταία φορά ύποχωρώ, και ζητώ συμμαχία από τον Καίσαρα άνακαλώντας την άγγελία 233.

ΑΝΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΣ
— 475 —

ΞΙΦΙΑ, φαντάζομαι πως θα συμμαχήσης μαζί μου και νάρθης στον σύλλογο των 'Υπερανθρώπων Ιδρυτής του όποιου είναι ό Ρ. ΚΡΟΥΣΟΣ

— 476 —
Διαπλάσσοψευδονομάχοι! πρωτομπάινω όρμητική και θορυβώδη! Προσέξτε γιατί είμαι πολύ μαχητική! Παρουσιάζομε ως...

«ΗΛΙΑΧΤΙΔΑ»
— 477 —

ΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στην κίνησι της Διαπλάσεως σάς χαίρετω και καλώ όλους τούς έξυπνους να μου άπαντήσουν.

«Όταν σάς πείση το λαχείο τί θα κάνετε; Τί χρώμα είχε, ό λευκός ίππος του Μ. Ναπολέοντος; Γιατί ό Σανταρόζα φορούσε κόκκινες τράντες; Τα παιδιά του Ζεβεδαίου ποιών είχανε πατέρα; Πώς θα θυγί ένα άσπρο μαντήλι, όταν πείση νύχτα στην 'Ερυθρά θάλασσα;

ΜΥΚΟΝΙΑΤΑΚΙ
— 478 —

ΠΡΩΤΟΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στην κίνησι, χαίρετω όλους. ΕΞΑΨΑΛΜΟΣ

— 479 —
ΠΡΟΣΟΧΗ! Προσώχ! Κατέφθασεν ό Μέγας Ψευδονομάχος... ΕΞΑΨΑΛΜΟΣ

— 480 —
ΦΑΙΑΚΑ, Κορφατόπουλο, Πειραχτήρι, Αϊθέραρχε, τηλεφωνέστε (3-77). 'Ελληνόπουλο Αιγύπτου, Νικητή, Σπουργίτι, άλληλογραφούμε; ΕΞΑΨΑΛΜΟΣ

— 481 —
ΡΟΒΙΝΣΩΝ άν άποκαλύψης τον 'Αναποκάλυπτο (220 - 9) θα άποκαλύψω έσένα. Φαύλος κύκλος λοιπόν!!

ΚΕΝΤΡΙ
— 482 —

ΔΕΝ σε φανταζόμουν τόσο πατεινό Ντί-ντί-τί (169 - 9) ώστε να συμμαχίς με τόν... Κόμη 'Ομ πλιγκατώ.

ΚΕΝΤΡΙ
— 483 —

ΑΓΚΑΘΙ και Κεντρί μοιάζουν,

Λοιπόν συμμαχοίμε 'Αγκάθι; ΚΕΝΤΡΙ

— 484 —
Σ' ΕΦΑΓΑ έξυπν... όχι. Ο. Θεόδωρου.

ΧΑΖΟΥΛΗΣ
ΚΕΝΤΡΙ σε έξω πρόσεξε! Χαίρετισμούς στο άδερφάκι σου τόν...

ΧΑΖΟΥΛΗΣ
— 485 —

ΙΠΠΟΤΗ της έλεεινής μορφής δεν άείζει να κουβεντιάξη κανείς μαζί σου. Καίσαρα λυπάμαι τα λεφτά μου γράφοντας για σένα. Ρουκέτα διάλυσί θα βαρέση τόκου φιοκεφαλάκι σου και όχι η 'Αναγέννησι. Ματαιότης είναι να το έλπίσης. — Πρωτοπόρε, Φάεθοντα σάς εύχομαι καλή έπιτυχία. Θα προτιμούσα συνεργασία άλλα και η άμμιλα δέ θλάφτει.

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗ Σ
— 486 —

πλάσι χαίρετω όλους και όλες. ΠΡΩΤΟΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στη «Διά ΠΡΟΣΧΩΡΩ στον σύλλογο «'Αναγέννησις». Τηλεφωνήστε 92-724.

ΑΡΑΧΝΟΦΑΔΙ
— 487 —

ΠΡΟΣΟΧΗ!!! Προσώχ!!! Λυώνω άμέσως με κάθε κουταμάρα. ΣΟΚΟΛΑΤΕΝΙΑ

— 488 —
ΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στον διαπλάσσο χαίρετω όλους-ες με ένα γεια σας.

ΑΙΓΑΙΟΠΕΛΑΓΙΤΗΣ
— 489 —

ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ: Δηλώνω συμμαχία μαζί σου, με την διαφορά να γίνω άρχηγός στον σύλλογό σου. 'Αν δέχεται γράψε μου. Νικολάων Χριστοδουλάκη. Διστόμου 14. 'Αν δεν δεχθής θα σε μαρτυρήσω.

ΑΙΓΑΙΟΠΕΛΑΓΙΤΗΣ
— 490 —

ΑΓΑΠΗΤΑ Διαπλάσσοπουλα. 'Ερχομαι κοντά σας σφίγγοντας το χέρι σας με άγνή και άληθινή ένγνωμοσύνη για τη χαρά που μου δίνετε. Θάθελα όμως να σάς πω δυο λόγια: Δεν μ' ενδιαφέρουν σκητρά, ούτε μαροφιλοδοξίες. Μόνο μου πόθος η πνευματική πρόοδος άς προχωρήσουμε λοιπόν όλοι στον πολυπόθητο και φωτεινό δρόμο της δημιουργίας. 'Ακολουθείστε την όδο που πρώτος χαράξω.

ΣΤΡΑΤΟΚΟΠΟΣ
— 491 —

ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΩ! ιδιόραχον διαγωνισμόν διηγήματος. Πλούσια δώρα στους τρεις πρώτους νικητάς. Σίμμετοχή μέχρι 15 Φεβρουαρίου. Περιμένα την υποστήριξιν όλων σας και ιδιαίτερώς από τούς 'Ελ. Γκρέκο, Πύρινο Ζ, 'Ηρωα, Γεράκι κτλ. Γράψατε στην Διεύθυνσι: Κύριον Κ. Στάτκον Κάλ. θου 56 Ψυχικό διά:

ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗ

— 492 —
ΠΡΩΤΟΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στον κύκλο σας χαίρετω όλους-ες και ζητώ συνεργασία. Συμφωνώ με τόν Στέφανο 'Αττικό(189). Τρελλόπαιδο ζητώ άλληλογραφία δέχεται; Κηρύττω τόν πόλεμο στους: Καίσαρα, 'Ελ. Γκρέκο, Δία και στον Κρητικό. ΒΕΝΕΤΣΙΑΝΟΣ ΑΡΧΟΝΤΑΣ

— 493 —
ΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ και γώ στην κίνησι της «Διάπλάσεως» με τόν σκοπό να δρώσω όσο μου έπitrέπουν οι δυνατότητες και ή... έρεξί μου χαίρετω τούς Διαπλάσσοπάιδας διά... χειραφίας! Καλώ σε λεξομομαχία! Και περιμένω!

ΘΕΜΙΣ
— 494 —

ΔΙΟΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ προσώχ! Ζητούνται έπειγόντως: 'Ενας γλωσσόδετης για να συμμαζέψη την γλώσσα του ό 'Ελ. Γκρέκο. 'Ενα καθουρνιστήρι για τόν καφέ της παρηγορίας που θα πάρουν όσαι άποκαλυφθούν. Ποσότητα γιτί-ντί-τι για να έξαφανισθούν άπό την «Διάπλάσι» τα παράσιτα που μάζε ένoχλουν σαν το Πατάκι. 'Απαλεσθείτε έξυπνάδα υπό του 'Εξυπνάκια και τέλος άφθονο εύδι για να ξεθυμώση ό Κρητικός.

ΘΕΜΙΣ
— 495 —

ΠΥΡΙΝΟ Ζ, Κρητικέ, τί λέτε, συμμαχοίμε; Σάς γνωρίζω. ΘΕΜΙΣ

— 496 —
ΠΡΩΤΟΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στην κίνησι χαίρετω όλους-ες. Κύπριε συμμαχοίμε; ΑΙΘΕΡΑΡΧΕ πρόσσεξε.

ΗΡΩΣ
— 497 —

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝΑ πρόσσεξε τα λόγια σου. 'Ο Μυχόσούεν δεν συγχωρεί.

ΜΥΝΧΑΟΥΖΕΝ
— 498 —

ΠΑΠΑΚΙ. Σαμπρίνα καθώς και όλους τούς άλλους. ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΧΡΟΝΟΣ.

ΜΥΝΧΑΟΥΖΕΝ
— 499 —

ΠΡΩΤΟΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στην κίνησι τού Περιοδικού χαίρετω όλους-ες. 'Εξυπνάκια πρόσσεξε γιατί θα σε άποκαλύψω.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ
— 500 —

ΔΙΑΠΛΑΣΟΜΕΥΔΟΝΟΜΑΧΟΙ δηλώστε ύποταγή το γρηγορώτερο στο σοφό ΣΩΚΡΑΤΗ

— 501 —
ΣΥΜΜΑΧΩ με τούς 'Ελ. Γκρέκο, 'Ολυμπιονίκη, Καίσαρα και Γεράκι. Ζητώ να γίνω μέλος τού Σουλόγου «'Αναγέννησις». Γράψατε 'Αλκη Δάνο, 'Ερμό 44 'Αθηναιδιά

ΣΩΚΡΑΤΗΣ
— 502 —

ΠΠΑΜΕΝΟΙ δίσκοι πετούν στην 'Αθήνα. 'Αθηναίος = Δομάς, 'Αλκός = Πετροπούλας.

ΣΟΚΟΛΑΤΕΝΙΑ

ΜΙΑ φορά κι' έναν καιρό, πέρα εκεί στην έρημο της 'Αφρικής, βρέθηκε ένα πελώριο αυγό που τὸ κλωσσοῦσε ὁ ἥλιος με τὶς καυτερές ἀκτίνες του. Αὐτὸ τὸ αυγό τὸ εἶχε γεμίσσει μιὰ στρουθοκάμηλος καὶ εἶχε γυρίσει κίονας νὰ τὸ κλωσσά, ὅταν κάποια μέρα, ἐπείσε ἡ φτωχεὶα στὴν παγίδα ἐνὸς κυνηγοῦ. Ἀπὸ τότε, δὲν ξανακούστητε νὰ μιλοῦν γι' αὐτὴ καὶ τὸ αυγό ἀπέμεινε ὀρφανό, κάτω ἀπὸ τὸν καυτερό ἀφρικανικὸ ἥλιο.

Ὅταν ἔφτασε ἡ ὥρα του, τ' αυγό ἔσπασε καὶ βγήκε ἀπὸ μέσα ἓνα μικρὸ ἀναπνεύσιμο στρουθοκάμηλο.

Κοίταξε τὸν ὕψος του γιὰ νὰ γνωρίσει τὴν οἰκογένειά του, γρήγορα ὅμως κατάλαβε πὼς ἦταν ὁλομόναχο δέμα σὲ κείνη τὴν ἐρημιά. Φαίνεται τὴν ἐκπλήξει του καὶ τὸν τρόμο του...

— Ὡστόσο, θάπρεπε νὰ ἔχω κι ἐγὼ μιὰ μανούλα, ἀναλογίστηκε. Δὲν ἔχω βέβαια πείρα, μαντεύω ὅμως πὼς ὅλα τὰ στρουθοκαμηλάκια ἔχουν τὸ καθένα ἀπὸ μιὰ μανούλα. Πρέπει ν' ἀναζητήσω λοιπὸν κι ἐγὼ τὴ δικιά μου. Μὰ πού νάναι; Ποῦ εἶναι;

Κι' ἀμέσως ἄρχισε νὰ περπατᾷ, με ἀδέβαια ἀκόμη δῆματα, ἐνὺ νέντωνε ὅλη τὴν ὥρα τὸ λαιμό του, κοιτώντας γεμάτο περιέργεια δεξιὰ κι ἀριστερά.

Σὲ λίγο ἀντάμωσε ἓνα πανύψηλο δέντρο καὶ μιὰ καμηλοπάρδαλη ποὺ ἔχοντας χωμένο τὸ κεφάλι στὸ φύλλωμά του ἐπαιρνε τὸ πρόγευμά της.

— Καλημέρα σας, κυρία, τὴ χαιρέτησε εὐγενέστατα τὸ στρουθοκαμηλάκι μας. Θὰ θέλατε νὰ γίνετε μητέρα μου;

Ἡ καμηλοπάρδαλη σάστισε ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀναπάντεχη ἐρώτησι καὶ λίγο ἔλειψε νὰ στραβοκαταπιῇ. Ὡστόσο χαμήλωσε τὸ μακρὸ λαιμό της κατὰ τὸ στρουθοκαμηλάκι καὶ τὸ μυοίστηκε. Ἄφωνα σὰν ὅλες τὶς ἀδελφές της δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ ἀποκριθῇ ὅλα ὅμως τὰ ζῶα καταλαβαίνουν τί θέλει νὰ πῇ μιὰ καμηλοπάρδαλη ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ κουνάει τ' αὐτιά της.

— Εὐχαρίστως θὰ τὸ δεχόμουν, τοῦ ἀποκρίθηκε με τὸ δικό της τρόπο, ἂν εἶχες τουλάχιστον φτερά. Γιατί θὰ ἦταν ἀστείον γιὰ μιὰ καμηλοπάρδαλη νὰ ἔχη ἓνα μωρὸ χωρὶς φτερά. Καλύτερα νὰ ζητήσης ἄλλου τὴ μητέρα σου μωρὸ μου.

Λυπημένο τὸ στρουθοκαμηλάκι συνέχισε τὸ δρόμο του. Περπατώντας ἔτρωγε ὅ,τι εὑρίσκε μπροστά του. Ἡ πείνα τὴς καμηλοπάρδαλης τοῦ εἶχε ἀνοίξει τὴν ὄρεξι.

Κατὰ τὸ βράδυ ἄκουσε τὸ γαύγισμα ἐνὸς τσακαλιῦ. Τὸ στρουθοκαμηλάκι ἔτρεξε κατ' ὃ μέρος ἀπ' ὅπου εἶχε ἀκουστῇ τὸ γαύγισμα καὶ μόλις ἀντίκρυσε τὸ τσακάλι βιάστηκε νὰ κἀν καὶ σ' αὐτὸ τὴν πρότασί του.

— Ν' ἀποκτήσω οἰκογένεια; ἔκανε τρίζοντας τὰ δόντια του τὸ τσακάλι. Εἴμαστε ποὺ εἴμαστε πολλοὶ καὶ τὸ φαί δὲν φτάνει οὔτε γιὰ λίγους. Καὶ ξέρω τί θέλει νὰ φάει ἓνα στρουθοκαμηλάκι ἀκόμα κι' ἂν ἔχη βγῇ μόλις ἀπὸ τ' αυγό. Δίνε του λοιπὸν, φιλαράκο, γιὰ νὰ μὴν ἔχουμε ἄσχημα ξεμπερδέματα...

Περπατώντας, ἀναλογιζόταν τὴ θέσι του. Ὅλα τὰ ζῶα, ὅπως καὶ οἱ ἄνθρωποι, ἔχουν ὅλα ἀπὸ μιὰ μητέρα. Τὸ στρουθοκαμηλάκι μας δὲν μπορούσε νὰ ἔχη γιὰ μητέρα του τὸν... ἥλιο, ἐπεὶδὴ ἐκεῖνος τὸ εἶχε ζεστάνει με τὶς καυτερές ἀκτίνες του.

Κι' ὕστερα δὲν εἶχε φτερά γιὰ νὰ πετάθῃ ψηλὰ στὸν οὐρανὸ καὶ νὰ τὸν βρῇ...

Ἀπελπισμένο ἀνοίξε μιὰ τρύπα στὴν ἄμμο καὶ χάθηκε μέσα. Σὰν ξημέρωσε, πῆρε πάλι τὸ δρόμο με βαρεὶὰ τὴν καρ-

διά. Ἡ ἔρημος ὑποχωροῦσε σιγὰ σιγὰ, δίνοντας τὴ θέσι της σὲ ἀπέραντες ἐκτάσεις ἀπὸ ξερὰ χόρτα. Τὸ στρουθοκαμηλάκι ἀντάμωσε σὲ λίγο ἓναν ζέβρο ποὺ ἔβασκε.

— Καλημέρα σας, κύριε, τοῦ εἶπε με ὅλη του τὴν εὐγένεια. Μήπως θέλετε νὰ γίνετε πατέρας μου;

— Ὅχι, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ ζέβρος. Δὲν ἀγαπῶ τὰ παιδιά, κι' ἀκόμα πιὸ πολὺ ὅταν δὲν ἔχουν ραβδώσεις στὸ κορμί τους.

Λίγο παρακάτω ὁ φίλος μας βρῆκε μιὰ μαϊμού.

— Πὼς μπορεῖς νὰ γίνης τὸ μαϊμουδάκι μου, τοῦ εἶπε ἡ μαϊμού, ἀφοῦ δὲν ἔχεις οὔτε ἓνα χέρι;

— Μὰ ἔχω φτερά, τόλμησε νὰ τῆς ἀποκριθῇ τὸ στρουθοκαμηλάκι μας.

— Καὶ μπορεῖς νὰ πετάς μ' αὐτὰ τὰ φτερά σου;

— Μμ... ὀχι...

— Βλέπεις λοιπὸν; Ἀφοῦ δὲν ἔχεις φτερά, πὼς θὰ μπορούσες νὰ σκαρφαλώνης στὰ δέντρα; Οὔτε χέρια ἔχεις, οὔτε οὐρά, μήτε χρήσιμα φτερά...

Τὸ στρουθοκαμηλάκι ἀπομακρύνθηκε σκύβοντας τὸ κεφάλι του, ὥσπου ἔφτασε στὴν ὄχθη ἐνὸς ποταμοῦ. Ἐκεῖ σταμάτησε γιὰ νὰ σκεφθῇ. Ἡ ἔρημος εἶχε πιά ἐξαφανισθῇ. Ἐδῶ ἐβλεπες δέντρα καὶ κάθε εἶδους βλάστησι. Ἀλλὰ τὸ στρουθοκαμηλάκι μας εἶχε θυσιάστῃ στὶς σκέψεις του —

— Ἐ, φιλαράκο, τί συλλογίζεσαι;

Ἄκουσε κοντὰ του μιὰ βαρεὶὰ φωνή. Τὸ στρουθοκαμηλάκι μας ξαφνιασθήκε. Καὶ τὴν ἴδια στιγμή εἶδε νὰ ξεπροβάλλῃ μέσ' ἀπὸ τὸ νερὸ ἓνα μεγάλο ζῶο, ποὺ ἔ-

μοιάζε με κορμὸ ἀπὸ δέντρο. Μόνο ποὺ τοῦτος ὁ κορμὸς τοῦ δέντρου εἶχε ἓνα σωρὸ κοφτερὰ δόντια.

— Εἶμαι ἓνα μικρὸ στρουθοκαμηλάκι ποὺ γυρεύει νὰ βρῇ μιὰ οἰκογένεια, ἀποκρίθηκε ὁ φίλος μας.

— Πλησίασε, μικρούλη μου, τοῦ εἶπε τότε ὁ κροκόδειλος — γιὰτὶ αὐτὸς ἦταν ὁ «κορμὸς τοῦ δέντρου» ποὺ ἔδγαине ἀπὸ τὸ νερὸ. Ἐγὼ θὰ γίνω ἡ οἰκογένεια καὶ τὸ σπίτι σου κι ἀνοίξε ἀκόμα πιὸ πολὺ τὸ φοβερὸ τοῦ στόμα.

Ἀνύποπτο τὸ στρουθοκαμηλάκι προχώρησε. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ἀκούστηκε μιὰ πιστολιά κι' ὁ κροκόδειλος ἔμεινε στὸν τόπο. Ἐνας λευκὸς ἄνθρωπος πλησίασε. Ἦταν ἓνας κυνηγὸς, ποὺ παγίδευε στρουθοκάμηλες. Ἐπείσε καὶ τὸ στρουθοκαμηλάκι μας καὶ τᾶκλεισε σὲ μιὰ μάντρα, μαζὶ με τὶς ἄλλες.

Ἐκεῖ μέσα ὁ φίλος μας εἶδε μιὰ στρουθοκάμηλο ποὺ ἔστεκε μελαγχολικὴ σὲ μιὰ γωνιά.

— Καλημέρα σας, τῆς εἶπε. Θέλετε νὰ γίνετε μητέρα μου;

— Ἀπὸ ποῦ βγήκες τοῦ λόγου σου; τὸ ρώτησε ἐκείνη.

— Ἀπὸ ἓνα μεγάλο ἄσπρο αυγό ποὺ τὸ ζέσταινε καὶ τὸ κλωσσοῦσε ὁ ἥλιος.

— Εἶναι δυνατό; ξεφώνησε ἡ μεγάλη στρουθοκάμηλος. Μὲ πιάσαν τὴν ὥρα ποὺ κλωσσοῦσα τὸ αυγό μου. Ἐσὺ λοιπὸν εἶσαι τὸ στρουθοκαμηλάκι μου; Τὸ παιδί μου; Καὶ τί ὁμορφο ποὺ εἶσαι!

— Μανούλα, μανούλα ψιθύρισε εὐτυχισμένο τὸ στρουθοκαμηλάκι μας. Καὶ ζήσαν αὐτὰ καλὰ κι' ἐμεῖς καλύτερα.

— Πλησίασε, μικρούλη μου, τοῦ εἶπε τότε ὁ κροκόδειλος.